

ตำนาน
พญานาค
สองฝั่งโขง

ถ้ำนาถ ปิ่นเฟื่อง

กัลยาณมิตร

www.kalyanamitra.org

ตำนาน
พญานาคสองฝั่งโขง

ฉัตรนารถ ปิ่นเฟื่อง

ตำนานพญานาคสองฝั่งโขง

ISBN 974-7308-37-1

เรียบเรียงโดย ณัฐนารท ปิ่นเฟื่อง

จัดพิมพ์โดย บริษัท ลูนาร์อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด โทร. ๐-๒๒๗๙-๑๓๐๙

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด โทร. ๐-๒๒๓๖-๐๐๕๘

จัดจำหน่ายโดย เพ็ญบุญจัดจำหน่าย โทร. ๐-๒๖๑๕-๘๖๓๐-๑

ราคา ๔๐ บาท

คำนำ

ด้วยความซาบซึ้งและประทับใจ ในความเคารพ เลื่อมใส ศรัทธาที่
พญานาคมีต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้เรียบเรียงเรื่องนี้ขึ้นมา
จากคำบอกเล่าของพระอาจารย์ผู้มีพระคุณ

เรื่องจริงจากคัมภีร์ทางศาสนาได้กล่าวไว้ว่า ครั้นพุทธกาลในวันมหา
ปวารณา (วันออกพรรษา) ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสด็จลงมาจากดาวดึงส์เทวโลก หลังจากได้เทศนาโปรดพระมารดาแล้ว ได้
ทรงเปิดโลกทั้งสาม คือ มนุษยโลก เทวโลก และนรกภูมิ ให้เห็นกันตลอดทั่วถึง
กันหมด

พญานาคราชได้พิภพเมืองบาดาล ได้แลเห็นพระพุทธรองค์ เกิดความ
ศรัทธา เลื่อมใส พิสูจน์ถึงกับพ่นดวงไฟจากปากออกมาถวายเป็นพุทธบูชา
นับตั้งแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ กาลเวลาได้ล่วงเลยมากกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว

ความเลื่อมใสศรัทธานี้ก็ยังคงอยู่ พญานาคและบริวารได้พ่นดวงไฟ
เพื่อบูชาพระพุทธรเจ้าในวันออกพรรษาทุกปีตลอดมาไม่เคยขาด ข้าพเจ้า
นับถือและชื่นชมในความมั่นคงของพญานาคราช ดวงไฟจากพญานาค กลาย
เป็นบั้งไฟพญานาค สิ่งมหัศจรรย์ที่คนทั้งโลกต้องเดินทางมาชม ด้วยความ
ชื่นชมและชื่นบานหัวใจ

อยากให้ทุกท่านที่ได้อ่านเรื่องนี้ เคารพ เลื่อมใส ศรัทธา และรัก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เหมือนกับพญานาค แม้มีสามารพพ่นไฟได้ แต่เรา
สามารถเปล่งเสียงสวดมนต์สรรเสริญคุณพระรัตนตรัยได้ไพเราะ ถวายเป็น
พุทธบูชาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อความเป็นศิริมงคลแก่
ครอบครัวและตัวเอง

ณัฐนารถ ปิ่นเฟื่อง

สารบัญ

ตำนานพญานาคสองฝั่งโขง	๕
๑. กำเนิดอาณาจักรพญานาค	๗
๒. สืบราชสมบัติพญานาค	๑๑
๓. ความเป็นอยู่และการปกครอง	๑๖
๔. กีเลสพญานาค	๒๓
๕. บทลงโทษตามประสาพญานาค	๓๐
๖. ถิ่นกำเนิดบั้งไฟพญานาค	๓๔
๗. ตบะพญานาค	๓๙
๘. อานิสงส์การบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ร่วมกับพญานาค	๔๔
ภาคผนวก : ตำนานเมืองสุวรรณโคมคำ	๕๐
บทสวดสรรเสริญ พระพุทธรุคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ	๕๒
จุดชมบั้งไฟพญานาคริมฝั่งแม่น้ำโขง	๕๖

ตำนาน พญานาคสองฝั่งโขง

มนต์เสน่ห์แห่งแม่น้ำโขง และบั้งไฟพญานาค เป็นแรงดึงดูดให้ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปอำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย อีกครั้ง เพื่อจะดูบั้งไฟพญานาค และพญานาค ในวันออกพรรษา ปีพ.ศ. ๒๕๔๗ นี้ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๘ ตุลาคม อันเป็นวันออกพรรษาของประเทศไทย และวันที่ ๒๙ ตุลาคม เป็นวันออกพรรษาของประเทศลาว

ข้าพเจ้าเคยไปดูบั้งไฟพญานาค ลักษณะเป็นดวงไฟลูกกลมๆ ผุดขึ้นมาจากแม่น้ำโขง ในคืนวันออกพรรษา ปีพ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นครั้งแรกในชีวิต โดยการชักชวนของ ร.ต.อ.เจนณรงค์ วสุนทร หัวหน้าตำรวจคนเข้าเมือง อำเภอโพนพิสัย ตอนนั้นสามีของข้าพเจ้ารับราชการเป็นตำรวจตระเวนชายแดนอยู่ที่โพนพิสัยเช่นกัน

ข้าพเจ้าเห็นแล้ว บอกตามตรง ไม่เชื่อว่าดวงไฟสว่างซึ่งผุดขึ้นจากแม่น้ำโขงในคืนวันออกพรรษา เป็นสายสวยงามตลอดลำน้ำโขง ในเขตอำเภอโพนพิสัยนั้น จะเป็นดวงไฟที่พญานาคพ่นออกมาเพื่อบูชาพระพุทธเจ้า คิดว่าน่าจะเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติมากกว่า แต่ก็อธิบายไม่ได้ว่าเป็นธรรมชาติของอะไร นี่เป็นปัญหาคาใจมา จนกระทั่งได้มีโอกาสกลับไปทอดผ้าป่าที่วัดอุทุมพร อำเภอ

โพนพิสัย อีกครั้ง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗

ปีนั้น จำลืบทำรวใจ (สุดใจ) ผดุงผล ได้ส่งจดหมายเชิญให้ข้าพเจ้าและสามีนำผ้าป่าไปทอด เพื่อนำเงินมาซื้อสังกะสีมุงหลังคาบ้านแตกกันฝนให้พระพุทธรูปในวัดร้างข้างหมู่บ้าน ซึ่งเหลือแต่เสาเพียงไม่กี่ต้น กับพระพุทธรูปโบราณขนาดใหญ่ ๓ องค์

ผ้าป่าครั้งนั้นได้เงินมาประมาณ ๖ หมื่นบาท จากการจำหน่ายเตปบันทึกลีลาของลูกน้ำผึ้ง* ซึ่งเธอเป็นนักร้องดาวรุ่งของวงสุนทราภรณ์ แบ่งไปทอดที่วัดพระธาตุบังพวน อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย (เป็นวัดเก่าแก่สร้างโดยพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช กษัตริย์โบราณแห่งราชอาณาจักรล้านช้าง) และทอดที่วัดอุทุมพร อำเภอโพนพิสัย วัดละ ๓ หมื่นบาท เท่าๆ กัน

วันออกพรรษาของไทยมักจะก่อนวันออกพรรษาของลาวหนึ่งวัน แต่ก็มีบางปีที่มาพร้อมตรงกัน โดยปกติบั้งไฟจะขึ้นมากในวันออกพรรษาลาว แต่วันออกพรรษาของไทยบั้งไฟจะยังไม่ขึ้น หรือถ้าขึ้นก็น้อยมาก

ปีพ.ศ. ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าไปในวันออกพรรษาไทย ก็มีให้ดูเพียงดวงเดียว เป็นบั้งไฟดวงใหญ่ ประมาณผลแตงไทยขนาดเชื่องๆ

*น้ำผึ้ง = นางสาวปิยะนารถ ปิ่นเพ็ญ

ลึกลับสวยงามมาก ขึ้นใกล้ฝั่งตรง
จุดหน้าวัดอุทุมพรที่เรานั่งดู
พอดี แต่ที่พิเศษและประทับใจ
ข้าพเจ้ามากที่สุดคือ **ได้เห็น
พญานาคตัวจริง ๒ ตัว**
ขนาดใหญ่ และยาวมาก
ปรากฏขึ้นกลางแม่น้ำโขง
คะเนว่า ลำตัวยาวประมาณ
๖๐-๗๐ เมตร ลำตัวโผล่พ้นน้ำ
ขึ้นมาประมาณ ๕ เมตร

ชาวบ้านแถบนั่นเล่าให้

ฟังเป็นตำนานว่า พญานาค ๒ ตัวนี้ ใน
อดีตสมัยเมื่อพันๆ ปี มาแล้ว คือ **พญาขอม
เจ้าเมืองและมเหสี** ซึ่งเป็นผู้สร้างวัดอุทุมพร
นี้เอง เมื่อตายแล้วได้ไปเกิดเป็นพญานาค
แล้วย้อนมาเผ่าดูแลวัด และวันออกพรรษา
ไทยทุกปี จะขึ้นมาไหว้พระพุทธเจ้าในโบสถ์
นี้เอง

ข้าพเจ้าไม่ทราบเหมือนกันว่า เป็นเรื่อง
จริง หรือตำนานปรัมปรา แต่ที่แน่ๆ ก็คือ
ได้เห็นพญานาค ๒ ตัวอย่างชัดเจน ลอยขึ้น
มาตามความยาวของแม่น้ำโขงหน้าวัดอุทุมพร
ห่างจากฝั่งประมาณ ๑๐๐ เมตร เห็นพร้อมๆ
กับคณะแพทย์พยาบาลจังหวัดมหาสารคาม
ซึ่งนั่งดูอยู่ใกล้ๆ กัน และได้เอื้อเพื่อให้ยืมกล้อง
ส่องทางไกลดู ลูกสาวของข้าพเจ้าขณะนั้น
อายุ ๑๑ ปี ก็ได้เห็น เธอตื่นเต้นมาก ร้องว่า
พญานาคมีหงอนบนหัวด้วย คิन्नนั้นมีผู้เห็น

พญานาค รวมทั้งข้าพเจ้าและ
ลูกสาวประมาณ ๓๐ คน

คิन्न ข้าพเจ้านั่งอยู่ริมฝั่ง
โขงหน้าวัดอุทุมพรเพียงลำพัง
เดือนเต็มดวงส่องสว่าง

อยู่กลาง
ท้องฟ้า น้ำใน

ลำโขงไหลเอื่อยๆ
ดูเชื่องช้าแต่มีชีวิต

ชีวา ปรากฏสีเงินยวงของ
ดวงจันทร์วันเพ็ญ เต็มระยิบ

ระยับอยู่บนผิวน้ำ คลื่นน้อยๆ วังไล่ตาม
กันอย่างไม่รู้เหนี่ยวหน่าย ข้าพเจ้ามองไป
ตรงจุดที่เคยเห็นพญานาค ๒ ตัว อยากให้
โผล่ขึ้นมากลางแม่น้ำโขงอีก เพ่งมองอยู่นาน
แต่ก็ไม่ปรากฏวิแววใดๆ

สายน้ำในลำน้ำโขง ยังคงไหลอย่างสงบ
ท่ามกลางแสงจันทร์กระจ่างฟ้า ลมพัดมาต้อง
กายเบาๆ เย็นสบาย กลิ่นหอมของดอกไม้ป่า
รอบๆ บริเวณ ทำให้รู้สึกสดชื่นอย่างประหลาด
เสียงลมกระซิบกระซาบกับใบไม้ใบหญ้าเบาๆ
ข้าพเจ้ามีความสุขอยู่กับธรรมชาติ และดื่ม
ด่ำกับมนต์เสน่ห์ของแม่น้ำโขง อยู่ๆ ภาพของ
พญานาคที่เคยเห็นก็ผุดขึ้นมาในจินตนาการ
ผสมผสานร่วมกับเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยได้ฟัง
จากพระเถระชาวไทยรูปหนึ่ง ผู้ซึ่งข้าพเจ้า
เคารพนับถือมากที่สุด ท่านเมตตาเล่าให้ฟัง
เป็นตำนาน...

๑. กำเนิดอาณาจักรพญานาค

“เมืองบาดาลใต้ลำน้ำโขงซึ่งเป็นภพซ้อนภพ คือ เป็นภพละเอียดของนาค ซ่อนอยู่ในภพหยาบของโลกมนุษย์ และครอบคลุมดินแดนทั้งฝั่งไทยลาว”

ย้อนอดีตไปเมื่อประมาณ ๕,๐๐๐ ปี มีอาณาจักรโบราณแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บริเวณริมแม่น้ำโขงทั้ง ๒ ฝั่ง อาณาจักรแห่งนี้มีความเจริญรุ่งเรืองมาก ชาวเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ประชาชนมีจิตใจงดงาม เป็นคนดี มีศีลธรรม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน มีความเคารพกันตามลำดับอาวุโส ความดีงามเหล่านั้นก็ยัง

สืบทอดมาเป็นวัฒนธรรมสองแผ่นดินไทย ลาวจนถึงในปัจจุบัน ลูกมีความกตัญญูต่อบิดามารดา เลี้ยงดูท่านให้อยู่ดีมีสุข เกิดความอบอุ่น ไม่ทอดทิ้งท่านให้อยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย ลำบากลำบน

พระราชูปถัมภ์บ้านเมืองด้วย ทศพิธราชธรรม ในสมัยนั้นพระพุทธศาสนา

ยังไม่เกิดขึ้น ประชาชนนับถือคัมภีร์ไตรเพท ของศาสนาพราหมณ์ ไตรเพทประกอบด้วย คัมภีร์ ๓ เล่ม คือ ฤคเวท ยชุรเวท และ สามเวท

ฤคเวท เป็นคัมภีร์ที่ว่าด้วยบทสวดสรรเสริญความยิ่งใหญ่ดั่งงามของเทพเจ้า

ยชุรเวท เป็นคัมภีร์ที่ว่าด้วยบทสวด

อ้อนวอน ในพิธีฆ่าสัตว์บูชาบุญ เพื่อให้
เทพเจ้าเกิดความเมตตาสงสารรักใคร่

สามเวท เป็นคัมภีร์ที่ว่าด้วยบทเพลง
สำหรับสวดหรือร้องเป็นทำนอง ให้เทพเจ้า
เปล็ดเปล็นเคลิบเคลิ้มในพิธีฆ่าสัตว์บูชาบุญ
เชื่อว่าเมื่อเทพเจ้าเปล็ดเปล็นเคลิบเคลิ้ม
ก็จะได้ประทานพรให้โดยง่าย

พระราชามีปูโรหิตสำคัญท่านหนึ่ง
เป็นผู้มีจิตใจดีงาม มีปัญญามาก ชำนาญ
แตกฉาน ในไตรเพท ก่อนจะมาเป็นปูโรหิต
ท่านเคยสร้างบารมีโดยตั้งความปรารถนาที่
จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งใน
อนาคต แต่อยู่ในระดับนึกในใจ ยังไม่เคย
เปล่งวาจาหรือชักชวนใครให้ร่วมสร้างบารมี
ด้วย หลังจากนั้น ก็เวียนว่ายตายเกิด จนมา

เป็นปูโรหิตในเมืองนี้

ท่านปูโรหิตมีหน้าที่ประกอบพิธีกรรม
บวงสรวงพญานาค โดยมีวัตถุประสงคเพื่อ
ฝนตกต้องตามฤดูกาล เพราะประชาชนส่วน
มากมีความเชื่อว่า นาคเป็นผู้ให้น้ำ

นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่เป็นที่ปรึกษา
ราชการของพระราชาคอยแนะนำให้พระราช
าบริจาทานให้แก่คนยากจนมิได้ขาด ตัวท่าน
เองก็มักจะบริจาทานเป็นประจำ นอกจากนี้
ยังมีหน้าที่ตัดสินคดีความ ซึ่งท่านก็ปฏิบัติ
หน้าที่อย่างบริสุทธิ์ยุติธรรมอีกด้วย

ท่านปูโรหิตมีใจผูกพันกับพญานาคมาก
จึงตั้งใจประกอบพิธีกรรมบวงสรวงทุกปี เมื่อ
หมดอายุขัย ด้วยจิตที่ผูกพัน จึงได้ไปบังเกิด
เป็นพญานาค มีชื่อว่า **โอสินทรนาคราช** มีกาย

สีทองสวยงามมาก และได้เป็นผู้ปกครองชุมชน นาคใน**ระดับภุมเทวา** ณ เมืองบาดาล ไต้ลำน้ำโขงซึ่งเป็นภพซ้อนภพ คือ เป็นภพละเอียดของนาคซ่อนอยู่ในภพหยาบของโลกมนุษย์ และครอบคลุมดินแดนทั้งฝั่งไทยลาว

มเหสีของโอมินทรนาคราช อดีตเป็นราชธิดาของกษัตริย์โบราณแถบลุ่มแม่น้ำโขงเช่นกัน เธอเป็นผู้มีจิตใจงดงาม โอบอ้อมอารี มีเมตตา ชอบช่วยเหลือคนทุกข์ยาก แต่ในสมัยนั้นพระพุทธศาสนายังไม่บังเกิดขึ้น ประชาชนมีความเชื่อในเรื่องเทพเจ้าแห่งลำน้ำ จึงมักจะทำพิธีกรรมบวงสรวงเทพนาคราชเป็นประจำทุกปี ด้วยจิตใจผูกพันกับเทพเจ้าแห่งลำน้ำ เมื่อละโลกแล้ว จึงไปเกิดเป็นอัครมเหสีของเทพเจ้าแห่งลำน้ำ คือ โอมินทรนาค-

ราชนั่นเอง

ขณะเกิด เธอเกิดแบบโอปปาติกะเช่นเดียวกับโอมินทรนาคราช คือเกิดแล้วโตทันที และเกิดบนแท่นบรรทมของโอมินทรนาคราชด้วย เป็นนางนาคมาณวิกาสาทนต์ที่ โอมินทรนาคราชได้พบนางก็ทราบทันทีว่า นางคือนางแก้วผู้มาเกิดเป็นมเหสีคู่บุญของตน จึงได้สถาปนาให้เป็นอัครมเหสี ต่างอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขตลอดมา 🐍

๒. สืบราชสมบัติ พญานาค

“มธูรนาคราช ชื่อนี้ถือนิมิตจากผิวพรรณของท่านว่าเหมือนสี
น้ำผึ้ง คือ เป็นสีน้ำตาลทองเข้มๆ ซึ่งเป็นอาณิสงส์แห่งการถวาย
น้ำผึ้งครั้งเป็นมนุษย์”

เหาะเหินเดินอากาศได้

วันหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นั้นเข้าป่า เพียงล่าพังเพื่อหาน้ำผึ้ง เขาได้น้ำผึ้งมาเต็มกระบอกไม้ไผ่ เมื่อได้มาพบดาบสนั้น เห็นรัศมีผิวพรรณของท่านผ่องใส ก็มีจิตเลื่อมใส ได้ถวายน้ำผึ้งแก่ดาบส โดยวางไว้ตรงหน้า โดยคิดว่าดาบสท่านนี้คงเป็นเทพยดาที่อยู่บริเวณนั้น

ย้อนอดีตไปเมื่อ ๓,๐๐๐ ปีที่แล้ว ณ หมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ในยุคนั้น ผู้คนทั้งหลายมีความเชื่อว่า วิญญาณของบรรพบุรุษหลังจากตายแล้วไม่สูญ จะคอยติดตามคุ้มครองดูแลลูกๆ หลานๆ ต่อไป และก็มีจิตเลื่อมใสในเรื่องเทพเจ้าแห่งลำน้ำ ซึ่งปัจจุบันความเชื่อเหล่านี้ก็ยังคงอยู่

ในครั้งนั้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น มีอาชีพหาของป่าและตัดฟืนใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเช่นเดียวกับผู้คนในยุคนั้น

ต่อมาวันหนึ่ง มีพระดาบสเหาะมาจากป่าหิมพานต์ มาบำเพ็ญพรตที่ไถ่ร่มไม้ใหญ่บริเวณริมฝั่งโขง ซึ่งไม่ไกลจากหมู่บ้านแห่งนั้นนัก

ดาบสผู้นี้มีลักษณะสง่างาม ผิวพรรณวรรณะผ่องใส มีรัศมีพวยพุ่งออกมารอบกาย แม้จะมีอายุเป็นพันปีแล้ว ก็ยังดูหนุ่มแน่น ท่านได้บรรลุฌาน ๔ อภิญญา ๕ สามารถ

เป็นแน่

ดาบสท่านนี้ เป็นผู้สำเร็จแล้ว แม้ไม่ต้องขบฉันอาหารเพียงคนทั่วไป แต่ก็รับไว้ด้วยอาการดุชนีภาพ คือ นั่งเฉยๆ เพื่ออนุเคราะห์แก่ชายหนุ่ม

หลังจากชายหนุ่มกลับไปถึงหมู่บ้านแล้วก็เล่าเรื่องราวที่ไปพบดาบส ซึ่งตัวเองเข้าใจว่าเป็นเทพยดาให้เพื่อนบ้านฟัง

วันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มก็พาเพื่อนบ้านกลุ่มใหญ่มา เพื่อจะสักการะดาบส ได้เตรียมอาหารหวานคาวมาด้วย แต่ดาบสไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว จึงพากันวางอาหารหวานคาวและเครื่องสักการะต่างๆ เป็นการเช่นสรวงสถานที่ที่ดาบสเคยนั่ง คือ ตรงไถ่ต้นไม้ใหญ่นั้นเอง

ในใจของชายหนุ่มนั้น ยังคงมีความปิติและประทับใจในการที่ได้พบ ได้ถวายน้ำผึ้งแก่ดาบสผู้สำเร็จนั้น เมื่อใกล้จะละโลก เขาได้เห็นนิมิตภาพที่ตนเองเคยถวายน้ำผึ้ง รวมกับความผูกพันที่มีต่อสายน้ำโขง และ

ความเชื่อต่อเทพเจ้าแห่งลำน้ำ ดังนั้นเมื่อละโลกแล้ว จึงไปเกิดเป็นบุตรของพญานาคราช **โอมินทร*** ณ เมืองบาดาลใต้สองผืนแผ่นดิน ไทยลาว บริเวณลุ่มแม่น้ำโขง โดยเกิดแบบ โอปปาติกะ บนตักของอัครมเหสี พญานาค-ราชดีใจที่ได้บุตรผู้มีบุญญาธิการ ได้ทำพิธี สมโภช และขนานนามแก่บุตรว่า **มธูรนาคราช**

ชื่อนี้ถือนิมิตจากผิวพรรณของท่านว่า เหมือนสีน้ำผึ้ง คือ เป็นสีน้ำตาลทองเข้มๆ ซึ่งเป็นอานิสงส์แห่งการถวายน้ำผึ้งครั้งเป็นมนุษย์ เมื่อเจริญวัยขึ้นมา ผิวพรรณกลับเปล่งปลั่ง เป็นสีทอง เหล่านาคทั้งหลายจึงขนานนาม ท่านว่า **สุวรรณมธูรนาคราช** แปลว่าพญานาค น้ำผึ้งทอง

ฝ่ายชาวบ้านที่มีจิตเลื่อมใสในพระดาบส และตามมาสักการะแต่ไม่พบ ภายหลังได้มา เกิดเป็นบริวารของสุวรรณมธูรนาคราช โดยเกิดเป็นนาคในกำเนิดต่างๆ ตามกำลังบุญ ของตน ซึ่งมีทั้ง ๔ กำเนิด คือ **โอปปาติกะ** (เกิดแล้วโตทันทีเช่นเดียวกับเทวดานางฟ้า) **สังเสทชะ** (เกิดจากเหงื่อไคล หรือที่ชื้นแฉะ โสโครก) **ชลายุชะ** (เกิดในครรภ์เช่นเดียวกับ มนุษย์) และ **อณฺทชะ** (เกิดในฟองไข่เช่นเดียวกับ งูทั่วไป)

เมื่ออายุเกือบ ๕๐๐ ปี ซึ่งเป็นช่วงอยู่ในวัยรุ่น มธูรนาคราชได้ติดตามพญานาคราช โอมินทร บิดา ขึ้นไปบนพื้นดิน และได้เห็น เหตุการณ์วันเทโวโรหนะ^๑ ขณะพระสัมมา-

สัมพุทธเจ้าทรงเปิดโลกด้วย ในวันนั้นเอง โดยพุทธานุภาพทำให้สัตว์โลกทั้งหลายใน **ภพสาม^๒** นอกจากจะแลเห็นพุทธลักษณะอัน งดงามและฉัพพรรณรังสีอันสว่างไสวรอบ พระวรกายแล้ว ทั้งสัตว์นรก มนุษย์และเทวดา ยังสามารถเห็นซึ่งกันและกันอย่างชัดเจน อีกด้วย

* โอมินทรนาคราช และสุวรรณมธูรนาคราช บางแห่งเรียกว่า พญาศรีสุทโธ และพญาคำไพริราช

๑ วันเทโวโรหนะ : ในสมัยพุทธกาล มีครั้งหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จไปจำพรรษาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อโปรดพุทธมารดา แล้วเสด็จลงจากดาวดึงส์ในวันออกพรรษา

๒ ภพสาม ได้แก่ มนุษย์โลก เทวโลก และนรกภูมิ (ภพบาดาลอยู่ในภพสวรรค์ชั้นต้นระดับกุ่มเทวา)

ครั้งนั้น ทั้งพญานาคและมนุษย์ เมื่อได้
ยลพุทธลักษณะต่างบังเกิดความศรัทธาเคารพ
เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงต่างตั้งใจ
บูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามสติปัญญา และ
อานุภาพของตน

เมื่อเวลาผ่านไป ราชบุตรโตเต็มที่ ถึงเวลา
ที่จะต้องมิดวงแก้วประจำตัวเกิดขึ้น โอลิธร-
นาคราชผู้เป็นพระราชาก็ให้บุตรชายไปจำศีล
ณ **สะดือแม่น้ำโขง**^๓

หลังจากรักษาศีลจนกระทั่งถึงคืนวันเพ็ญ
ด้วยบุญที่ถวายน้ำผึ้งแก้ดาบส ทำให้ดวงแก้ว
ประจำตัวบังเกิดขึ้นโดยง่าย มีความสว่างไสว
ยิ่งนัก ช้ำยังบันดาลให้เกิดวิมานทอง ตลอดจน
สมบัติมากมาย ณ บริเวณสะดือแม่น้ำโขง

นั่นเอง โอลิธรราชาแห่งนาครู้ว่า บุตรของตน
มีบุญญาธิการมาก จึงได้ยกตำแหน่งพระราช
ให้ปกครองนาคพิภพแทนตนสืบไป

^๓ สะดือแม่น้ำโขง คือ บริเวณอำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย

อัศรมเหสีของสุวรรณมธุรนาคราชนั้น
อดีตชาติเคยเกิดเป็นพระราชธิดาของ**พระเจ้า**
ไชยเชษฐาธิราช อดีตกษัตริย์ผู้ปกครองอาณาจักรล้านช้าง

พระองค์มีราชธิดา ทั้งหมด ๓ พระองค์
องค์ที่เป็นอัศรมเหสีของสุวรรณมธุรนาคราชนั้น
เป็นราชธิดาองค์กลาง ขณะเป็นมนุษย์มี
ศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้สร้าง**พระสุก**ไว้
แต่ไม่ค่อยได้เจริญสมาธิภาวนา และยังมี
ความเลื่อมใสศรัทธาในเรื่องอานูภาพของ

พญานาคอย่างแรงกล้า ตามความเชื่อดั้งเดิม
ของบรรพบุรุษ เมื่อละโลกแล้วได้ไปบังเกิด
เป็นนางนาคในภพบาดาล ในกำเนิดโอปปาติกะ
โดยเกิดบนแท่นบรรทมของสุวรรณมธุร-
นาคราช เมื่อสุวรรณมธุรนาคราชได้พบก็
ทราบทันทีว่า เธอคือนางแก้วคู่บุญของตน
ถึงแม้ว่านางจะมาทีหลังมเหสีองค์อื่น แต่เธอ
ก็มีบุญญาธิการมากที่สุด จึงได้รับการสถาปนา
ไว้ในตำแหน่งอัศรมเหสี

“พระสุก : พระพุทธรูปที่พระราชธิดาองค์กลางขอสร้างขึ้นเพื่อเป็น
พระประจำตัว จากพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช สร้างขึ้นพร้อมกับพระเสริม
ซึ่งเป็นพระประจำตัวของราชธิดาองค์โต และพระใส เป็นพระประจำ
ตัวของพระราชธิดาองค์เล็ก

๓. ความเป็นอยู่ และการปกครอง

“พวกกำเนิดแบบโอปปาติกะนั้น เป็นพญานาคชั้นปกครอง
ปกครองประชากรนาคด้วยระบอบบุญญาธิปไตย โดยถือหลัก
ผู้มีบุญมาก ปกครองผู้มีบุญน้อย”

ความเป็นอยู่ และการปกครองของนาคราชในอาณาจักรต่างๆ ของภพบาดาลใต้แม่น้ำโขง ครอบคลุมมาถึงใต้แผ่นดินที่เป็นบริเวณทลกว้างใหญ่ ทั้งฝั่งไทยและลาว ยาวตลอดลำน้ำโขง บริเวณสะดือแม่น้ำโขงซึ่งอยู่ตรงกับอำเภอพนพิสัย จังหวัดหนองคาย ถือว่าเป็นศูนย์กลางการปกครองของภพบาดาล ทั้งใต้น้ำและใต้ดิน

การปกครองของพญานาค

พญานาคมีการปกครองด้วยระบอบบุญญาธิปไตย คือ ผู้มีบุญมากปกครองผู้มีบุญน้อย ลำดับชั้นปกครอง ได้แก่

พวกกำเนิดแบบโอปปาติกะ ปกครองพวกกำเนิดแบบสังเสทชะ

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะ ปกครองพวกกำเนิดแบบชลापุชะ

พวกกำเนิดแบบชลापุชะ ปกครองพวกกำเนิดแบบอัมมชะ เป็นไปตามลำดับ

ลักษณะของพญานาคแต่ละกำเนิด

พวกกำเนิดแบบอัมมชะ คือ เกิดในฟองไข่ ส่วนใหญ่เป็นภูซันล่าง เช่น ภูเหลื่อม ภูเห่า ภูจาง เป็นต้น

พวกกำเนิดแบบชลापุชะ ดีขึ้นมาหน่อย คือ เกิดในครรภ์ เป็นภูขนาดใหญ่มาก ขนาดท่อนซุงหลายสิบต้นต่อกันยาวเป็น

ร้อยเมตร อยู่ใต้น้ำลึก คนมักจะเรียกว่า ภูเทพเจ้า

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะ ก็ดีขึ้นมามากกว่าพวกนี้จะเป็นกึ่งสัตว์เดรัจฉานและกึ่งทิพย์ เมื่ออยู่ในเมืองบาดาลสามารถแปลงกายเป็นมนุษย์ได้ โดยจะทำหน้าที่เป็นบริวารรับใช้อยู่ในวิมานที่ภพบาดาลของพวกโอปปาติกะ

ส่วน **พวกกำเนิดแบบโอปปาติกะ** นั้นเป็นพญานาคชั้นปกครอง ปกครองประชากรนาคด้วยระบอบบุญญาธิปไตย โดยถือหลักผู้มีบุญมาก ปกครองผู้มีบุญน้อย

อายุขัยของพญานาค

พญานาคใต้แม่น้ำโขง เป็นพญานาคระดับภุมเทวาประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่างกันตามกำลังบุญ พวกกำเนิดแบบโอปปาติกะจะมีอายุประมาณ ๕,๐๐๐ – ๑๐,๐๐๐ ปี

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะ เกิดจากเหงื่อไคล ในน้ำที่หมักหมม จะมีอายุประมาณ ๑,๐๐๐ – ๕,๐๐๐ ปี

พวกกำเนิดแบบชลาพูชะ เกิดในครรภ์ หรือประเวทงูเทพเจ้า จะมีอายุประมาณ ๑๐๐ – ๕๐๐ ปี

พวกกำเนิดแบบอันทชะ เกิดในไข่ เป็นงูสามัญ จะมีอายุ ๑๐ ปีบ้าง ๒๐ ปีบ้าง ๓๐ ปีบ้าง

การแปลงกายเป็นมนุษย์

พวกเกิดแบบโอปปาติกะ สามารถแปลงกายได้ทั้งขณะอยู่บนบกและอยู่ในน้ำ

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะ ซึ่งเกิดในเมืองบาดาล แปลงกายได้เฉพาะขณะอยู่ในเมืองบาดาล ถ้าหากออกพ้นเมืองบาดาลก็จะกลายร่างเป็นนาคเหมือนเดิม

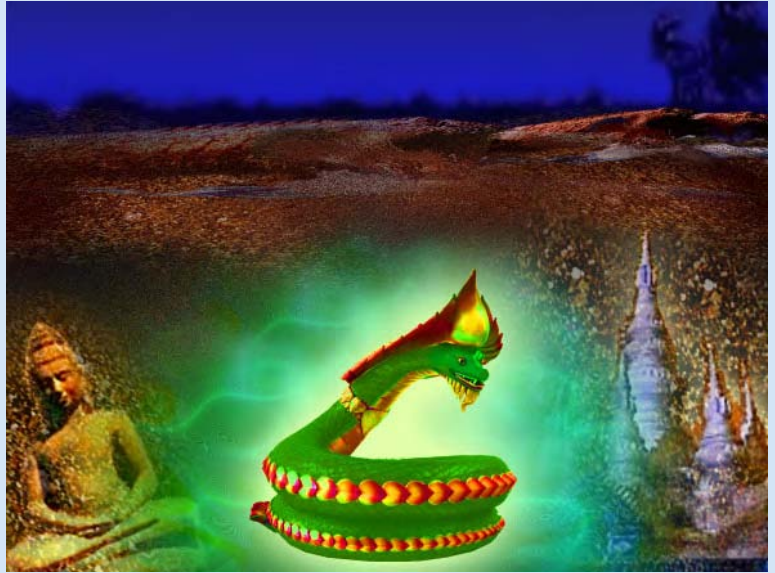
พวกกำเนิดแบบชลาพูชะ และอันทชะ ล้วนแปลงกายไม่ได้ เพราะบุญน้อย ฤทธิ์ก็น้อยตาม จึงอยู่ในสภาวะของงูตลอดไป

อาหารของพญานาค

พวกกำเนิดแบบอันทชะ หรืองูทั่ว ๆ ไป จะกินพวกกบเขียดปลาเล็กๆ เป็นอาหาร

พวกกำเนิดแบบชลาพูชะ หรืองูเทพเจ้า จะกินปลาใหญ่เป็นอาหาร

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะ และโอปปาติกะ จะกินอาหารทิพย์ที่เกิดจากบุญภายในวิมานตนเองใต้ภพบาดาล

วิมานในภพบาดาล

เป็นทองคำ พื้นรอบนอกวิมานจะเป็นทรายเงิน ทรายทอง ทรายแก้ว ตามกำลังบุญของเจ้าของวิมาน ภายในวิมานจะมีคลังเก็บสมบัติ ทั้งที่เป็นหีบแก้วแหวนเงินทอง และรัตนชาติ บางส่วนก็เป็นสมบัติโบราณ ที่ตนเองมีหน้าที่เก็บรักษา เช่น พระพุทธรูปโบราณที่จมลงไปในดิน หรือสิ่งก่อสร้างสำคัญของวัดวาอารามที่ปรักหักพัง หรือเทวรูปต่างๆ

มีเรื่องเล่าในพระไตรปิฎก เกี่ยวกับอดีตชาติของ**พระรัฐपाल**^๕ ซึ่งคัดย่อเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับพญานาคว่า มีพระดาบสองค์หนึ่งได้เห็นสมบัติอันอลังการของพญานาค ก็กลับไปเล่าให้โยมอุปัฏฐากฟัง โยมอุปัฏฐากก็เชื่อพระดาบสนั้น จึงปรารภนาสมบัติพญา-

^๕ เอกนิบาต อังคุตรนิกาย เล่ม ๓๒ หน้า ๓๙๖

นาค เมื่อทำบุญก็จะอธิษฐานให้ไปเกิดในภพ พญานาค เมื่อตายแล้วก็ได้ไปเกิดเป็นพญานาคสมดังใจที่ได้อธิษฐานไว้

หน้าที่ของพญานาค

นาคพวกกำเนิดแบบอัมพชะ มีความเป็นอยู่เหมือนงูทั่วไป

พวกกำเนิดแบบชลัพพะชะ เป็นงูเทพเจ้า มีหน้าที่เฝ้าสถานที่สำคัญ เช่น วัดวาอาราม เก่าๆ หรือเฝ้าสมบัติโบราณ นักขุดสมบัติมักจะเจองูใหญ่ประเภทนี้ไล่ขบกัด ต้องวิ่งเผ่นหนีกัน กระเจิดกระเจิง บางทีก็มาเข้าฝันเจ้าของสมบัติว่า อยากจะไปเกิดแล้ว ให้มาขุดเอาสมบัติไปก็มี เช่นสั่งว่า ให้ไปคนเดียว ห้ามชวนคนอื่นไปด้วย เพราะไม่ใช่เจ้าของ ตอนตี ๒ ก็ไปขุดตามที่ฝัน แล้วเจอไหสมบัติพร้อมกับงูตัวโต

มหิมา แต่งูก็ไม่ทำร้าย ยินดียกสมบัติให้

พวกกำเนิดแบบสังเสทชะและโอปปาติกะ มีชีวิตประจำวันเสวยสุขอยู่ในวิมานได้ ภพบาตาล ร่ายล้อมไปด้วยนางนาคมาณวิกา สาวสวยวัยกำดัดคอยพ้อนรำปรนเปรอไม่ห่างกาย

พวกกำเนิดแบบโอปปาติกะ เป็นนาคชั้นผู้ปกครอง มีหน้าที่เป็นผู้พิพากษา คอยตัดสินคดีความต่างๆ ในสายการปกครองของตนไปด้วยในตัว ดังเช่น คดีตัวอย่างต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีนาคบริวารออกไปว่ายน้ำน้ำที่ลำน้ำโขง ได้พบหญิงสาวผู้หนึ่งกำลังว่ายน้ำเล่นอยู่ ก็เกิดหลงรัก แต่เธอเป็นมนุษย์ อยู่รวมกันไม่ได้ จึงเข้ารัดร่างแล้วดึงลงไปที่น้ำ ทำให้

เธอจมน้ำตาย แล้วร่ายมนต์บังคับ จุตเอา วิญญาณมา โดยเจ้าของร่างไม่ยินยอมพร้อมใจ เพราะอยู่ๆ ก็จะไปเป็นเจ้าสาว อย่างนี้ ยอมรับไม่ได้ แต่กายละเอียดของเธอถูกมนต์ บังคับไว้ ไม่สามารถดิ้นหนีไปไหน

ฝ่ายญาติของหญิงสาวที่อยู่เมืองมนุษย์ ก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ บุญนั้นมากพอที่จะส่งผลให้วิญญาณของหญิงสาวผู้นั้น ให้ได้ไป เกิดในภพภูมิที่ดีกว่านาค แต่นาคหนุ่มไม่ยอม ได้ตั้งรังวิญญาณของเธอไว้ ทำให้เธอไปไม่ได้

การที่นาคหนุ่มตั้งรังเธอเอาไว้ ถือว่าเป็น ความผิดขั้นร้ายแรงของนาคหนุ่ม เหตุการณ์นี้ ร้อนถึงเจ้าหน้าที่เขตที่เป็นกุมภักดิ์ (ยักษ์

ประเภทหนึ่ง) ต้องลงมาร้องเรียนพญานาค ผู้ปกครอง

พญานาคผู้ปกครองจึงต้องตัดสินใจให้นาคหนุ่มปล่อยวิญญาณหญิงผู้นั้นไป และทำโทษ ด้วยการกักบริเวณ โดยให้นาคหนุ่มไปอารักขา พระพุทธรูปโบราณ หรือเจดีย์โบราณที่จมอยู่ใต้ดินเป็นเวลาเรื่อยๆ ปี การลงโทษทำนองนี้ ก็แล้วแต่ว่าจะไปอยู่นานแค่ไหน พิจารณาตาม ความหนักเบาของพฤติกรรมในแต่ละรายๆ ไป

อีกคดีหนึ่ง พญานาคหนุ่มบวเียรของ เมืองหนึ่ง ไปหลงรักนางนาคมาณวิกาซึ่งเป็นบวเียรของพญานาคอีกเมืองหนึ่ง เหตุเกิดขณะที่นางนาคออกจากเมืองบาดาลของตน มาว่ายน้ำเล่น นาคหนุ่มบังเอิญออกมาว่ายน้ำ เล่นอยู่ตรงนั้นพอดี เมื่อพบนาคสาวเข้าก็เกิดความรักขึ้นมาท่วมท้นหัวใจใครจะร่วมภิรมย์ สมสู่กับนางขึ้นมาทันที จึงจู่โจมเข้ารัดร่าง นาคสาวที่กำลังเล่นน้ำเพลินอยู่ไม่ทันระวังตัว

นางนาคตกใจตื่นสุดแรง สะบัดตัวเพื่อให้หลุดจากการรัดนั้น ในที่สุดก็หลุดรอดออกมาได้ พุ่งตัวหนีไปอย่างรวดเร็ว แต่นาคหนุ่มไม่ยอมเลิกรา ไล่กวดตามไปไม่ลดละ พยายามตีคู่ และเบียดตัวเข้าประชิดร่างของ นาคสาว จนผิวเนื้อสัมผัสกัน เธอเบี่ยงตัว หลบหลีก แต่ไม่พ้นหนุ่มนาคจอมเจ้าชู้ แล้ว นาคหนุ่มก็ใช้คำหวานป้อยจนเธอใจอ่อน

“ก็เธอสวยออกอย่างนี้ ใครจะอดใจไหว รูปร่างสมส่วนงดงาม เนื้อนุ่มเนียนน่าลูบไล้

เกล็ดแวววาวจับตา ตาก็สวย กลิ่นตัวก็หอม
ปากก็หอม เห็นแล้วนิกรรักขึ้นมาทันที เธอมี
เสน่ห์น่าหลงใหล อย่าโกรธเลยนะ ไปว่ายนํ้า
เล่นทางโน้นกันดีกว่า มีดอกไม้สวยๆ นํ้าเป็น
สีเขียวมรกตใสเย็น”

ว่าพลงเจ้านาคหนุ่ม ก็ว่ายคลอเคลีย
ไม่ยอมห่าง ออดอ้อนจนสาวนาคยอมตกลง
ปลงใจรักรักเจ้าหนุ่มนาค แล้วก็แอบมา
พลอดรักกันนอกเมืองบาดาลบ่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง มีนางนาค
บริวารตนหนึ่งมาเจอเข้า
ความลับก็แตก รู้ไปถึงสามีของ
นางนาค จึงมีการไปร้องเรียน
กับหัวหน้าของตน แต่หัวหน้า
เขตไม่สามารถตัดสินลงโทษได้
เพราะคู่กรณีเป็นพลเมืองของ
อีกเมืองหนึ่ง ต้องไปร้องเรียน
กับผู้ปกครองใหญ่ คือ สุวรรณ
มธุนาคราช

สุวรรณมธุนาคราช จึงสั่งให้นาคทั้งสองซึ่งกระทำผิดศีลข้อ ๓ คือ กาเมฯ ให้เลิกกัน อย่าได้ประพฤติดูหมิ่นนี้อีก แต่ทั้งสองไม่อาจทำให้เลิกจากกันได้ เพราะเกิดรักฝังใจเสียแล้ว สุวรรณมธุนาคราชจึงต้องสั่งลงโทษทั้งสอง โดยให้แยกกันกักบริเวณ คนหนึ่งให้ไปเฝ้าพระพุทธรูปโบราณที่อยู่ใต้ดิน อีกคนหนึ่งเฝ้าสถูปโบราณที่ปรักหักพัง ห้ามฝ่าฝืน หรือหนีมาพบกันเด็ดขาด หากฝ่าฝืนจะมีบทลงโทษอย่างหนัก โดยจะให้หัวหน้าเขตที่เป็นกุมภภัณฑ์ควบคุมตัวไปรับโทษที่ยมโลก บังคับให้ปีนต้นจ้าวได้รับทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง

๔. กิเลส พญานาค

“พญานาคจะมีเรื่องทะเลาะกันก็เพราะเรื่องกามนี้เป็นหลัก คติที่เกิดขึ้นมักจะเป็นเรื่องเหล่านี้ ผู้ปกครองต้องตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องผัวๆ เมียๆ ตลอดเวลา”

แท้จริงแล้วพญานาคก็คืออดีตมนุษย์
จึงต่างต้องวนเวียนตกเป็นทาสของกิเลสमार
อยู่ในทั้งสามเรื่องนี้เช่นเดียวกับมนุษย์ คือ
เรื่องกิน กาม และเกียรติ

เรื่องอาหารการกินของพญานาคใน
กำเนิดโอปปาติกะ เกิดขึ้นจากบุญซึ่งตนเอง
ทำไว้ในสมัยเป็นมนุษย์ ส่วนบริวารคือพวก
ที่เกิดแบบสังเสทชะ เกิดในน้ำสกปรก ใน
เหงื่อโคล ก็จะทำอาหารการกินที่เกิด
จากบุญของเจ้านายรวมกับบุญของตน

รวมถึงการบริโภคสมบัติ ซึ่งแต่ละชั้น
ก็เกิดด้วยบุญ ใครจะแย่งชิงกัน หรือลักขโมย
กันไม่ได้ เพราะบุญของผู้นั้นคุ้มครองสมบัติ
ของตนเอาไว้ ปกครองกันแบบบุญญาธิปไตย

ในเรื่องของเกียรติหรือศักดิ์ศรีก็แย่งกัน
ไม่ได้เช่นเดียวกัน มีการแบ่งพื้นที่เขตแดนใน
การดูแลตามกำลังบุญของตน หรือตามแต่
เจ้าเมืองนั้นจะมอบหมายให้ตามกำลังบุญ ไม่
มีการรบราฆ่าฟันเพื่อแย่งชิงพื้นที่กัน ยกเว้น
พวกกำเนิดต่ำกว่า คือกำเนิดแบบอสังขชะและ
ชลาพุชะ บางครั้งจะมีการแย่งชิงพื้นที่หรือ
หากินข้ามเขตกันบ้างเป็นครั้งคราว

เรื่องยศถาบรรดาศักดิ์ ก็แย่งกันตาม
กำลังบุญ และตามกำเนิดสูงต่ำ จึงไม่มีการ
ทะเลาะกันเรื่องตำแหน่งและเกียรติยศ ไม่
เหมือนมนุษย์ซึ่งยังแย่งชิงกัน ทั้งตำแหน่ง
หน้าที่และการงาน

ส่วนเรื่องกามนั้น พญานาคจะมีเรื่อง

ทะเลาะกันก็เพราะเรื่องกามนี่ เป็นหลัก คดีที่เกิดขึ้นมักจะเป็นเรื่องเหล่านี้ ผู้ปกครองต้องตัดสินเกี่ยวกับเรื่องผัวๆ เมียๆ ตลอดเวลา ดังเช่นคดีตัวอย่าง อีกคดีหนึ่ง เกิดขึ้นที่เมืองของ **เจ้าแม่สองนาง**

เรื่องมีอยู่ว่า บริวารของ เจ้าแม่สองนาง ล้วนแต่เป็นหญิง ส่วนหนึ่งจะมีวิบากกรรมเรื่อง

ไร้คู่ครอง อีกส่วนหนึ่งสามารถมีคู่ครองได้ แต่เมื่อมีคู่ครองแล้วต้องย้ายไปอยู่กับคู่ครอง ซึ่งอยู่อีกเมืองหนึ่ง ปลอ่ยให้อยู่ในเมืองเดียวกันไม่ได้ เพราะเมืองของเจ้าแม่สองนางนั้น มีแต่ผู้หญิงล้วน ถ้ามีผู้ชายเข้ามาอยู่ ก็อาจจะเกิดปัญหาเรื่องชู้สาวขึ้นมาได้ง่าย

ครั้งหนึ่งบริวารหนุ่มของสุวรรณมธุร- นาคราชตนหนึ่ง มีนิสัยเจ้าชู้ นาคหนุ่มนั้นรู้ดีว่าเมืองเจ้าแม่สองนาง เต็มไปด้วยนางนาคมาณวิกา สวยๆ สาวๆ แกร่งนักรูทึบทั้งนั้น จึงหาเวลาว่างตอนออกจากเวรหน้าที่ของตน ออกไปว่ายนํ้านอกเมือง คอยหาโอกาสจีบนางนาคของเมืองเจ้าแม่สองนาง ขณะที่เธอออกมาว่ายนํ้าเล่น

มีนางนาคตนหนึ่งออกมาว่ายนํ้าเล่นตามลำพัง ด้วยความคึกคะนองของนาคหนุ่ม ก็เผลอเข้าไปใส่ทันที เอาหางเกี่ยวกระหวัดรัดร่าง นาคสาว กระตุกเบาๆ เป็นเชิงทักทาย นาง

นาคน้อยสะดุ้ง ลั่นสะท้านไปทั้งตัว เมื่อถูก ลวนลามเธอตกใจร้องลั่น

“จะทำอะไรนะ ปลอ่ยนะ อายนะ อย่าปลอ่ยเดี๋ยวนี้ละ” ร้องไปเดินไป สะบัดตัวไปมา จนน้ำกระจาย เจ้านาคหนุ่มหัวเราะอย่างสບอารมณ์ ในความไม่ประสีประสาของนาคสาว

“โอ้ สาวน้อย แสนงาม อย่าตื่นเลย ไม่ได้ทำให้เจ็บสักหน่อย หยกเล่นนิดเดียวน่านะ อย่าโกรธนะ รักกันนะ พี่รักเธอตั้งแต่แรกเห็นนะ” นาคหนุ่มค่อยๆ คลายรัดนาคสาว ยิ้มอย่างประจบเอาใจ

“สวยจัง น่ารักจัง ตัวนุ่มนุ่ม หอมด้วย” พุดพลางเบียดกระเซะเข้ามาหานาคสาว ผู้อ่อนต่อโลก

“ไปว่ายนํ้าเล่นทางโน้นดีกว่า” นาคสาวว่ายนํ้าตามไปอย่างเคลิบเคลิ้ม ในที่ท่าและคารมของนาคหนุ่มรูปงาม เธอปักใจเชื่อว่า นาคหนุ่มนี้รักตนจริงๆ

เมื่อถึงถ้ำได้น้ำเล็กๆ แห่งหนึ่งอยู่ในที่ลับหูลับตา นาคหนุ่มก็ใช้ความเจนจัดชั้นเชิงเจ้าชู้กับสาวนาค จนเธอไม่สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการของธรรมชาติในตัวตนได้

สัมพันธ์สวาทอันลึกซึ้งที่เธอได้รับคือความประทับใจครั้งแรกในชีวิต แต่สำหรับนาคหนุ่ม มันคือประสบการณ์ของลูกผู้ชาย นาค ไม่ใช่ความรัก แต่เป็นความสำเร็จ และความภาคภูมิใจในชั้นเชิงเจ้าชู้ของเขา ที่สามารถทำให้นาคสาวตกหลงปลงใจได้โดยง่ายดาย

หลังจากประสบความสำเร็จไปหนึ่งราย

แล้วก็ติดใจ นาคหนุ่มจอมเจ้าชู้จึงมาเลียบๆ เคียงๆ เพื่อหาเหยื่อสาวนาคมาฉวยการรายใหม่ต่อไป

จนกระทั่งวันหนึ่ง ก็ได้มาพบกับนาคมาฉวยการสาวรายใหม่ ที่ออกมาว่ายน้ำเล่นนอกเมืองตามลำพัง เธอช่างสวยงามเป็นพิเศษ นาคหนุ่มเห็นแล้ว ไม่รีรอเลย ตรงเข้าไปจับ โดยใช้วิธีการเดิม คำพูดเดิมๆ ที่เคยใช้ได้ผลมาแล้ว ครั้งนี้ก็เช่นกัน สำเร็จโดยไม่ยากเลย

นาคหนุ่มยังหมกมุ่นมัวเมาในสัมผัสอันละมุนของนางนาคสาวยิ่งขึ้นไปอีก แอบมาเมียงมอง เพื่อหาเหยื่อรายอื่นๆ ต่อไป พอถึงรายที่สาม วิธีเดิมไม่ได้ผลเสียแล้ว ต้อง

ใช้วิธีใหม่ โดยแผ่พังพานใหญ่ แสดงลีลา ให้ดูสง่างาม เข้มแข็ง พร้อมที่จะปกป้องเธอ ทุกเวลา

นาคหนุ่มมาดักเจอนาคสาวทุกครั้ง ไม่ซ้ำรายกันเลย เพราะรู้กำหนดเวลาในการ เข้าเวรและออกเวรที่ไม่ตรงกันของนาคสาว ในเมืองเจ้าแม่สองนาง ส่วนตัวนาคหนุ่มที่มา ได้ตามเวลานัดหมายกับสาวนาคไว้ เพราะ อาศัยแลกเวรกับเพื่อนนาคหนุ่มด้วยกัน

ในสังคมของนาคสาวมาณวิกานั้น เมื่อ อยู่รวมกันก็เหมือนมนุษย์อย่างนี้แหละ จะคุยกันด้วยเรื่องลัทธิเพระ คุยไปคุยมา ก็วกมาคุยถึงนาคหนุ่ม อีกเมืองหนึ่ง ว่าได้ไปเจอหนุ่มนาค เมืองนั้นนะ รูปหล่อ พุดเพราะ พุดว่ายังงั้น พุดว่ายังงั้นนะ คุยไปคุยมา เอ๊ะ ทำไมถึงพุดเหมือนกัน คำเดียวกัน ประโยคเดียวกัน ลีลาแบบเดียวกัน เอ๊ะ มันยังงั้นนี่ ยิ่งกับตัวตน เดียวกันยังงั้นเลย น่าสงสัย ก็ได้แต่สงสัยเท่านั้นไม่มี โอกาส พิสูจน์

วันหนึ่งมีการปรับเวรในการ รับหน้าที่ นาคสาวมาณวิกาสองนาง ที่เคยมีความสัมพันธ์กับนาคหนุ่ม เจ้าชูในช่วงต่างเวลากัน จึงได้มี โอกาสมาพักพร้อมกับนาคสาวอีก ตนหนึ่ง นาคสาวตนแรกนัดเวลาเจอ

กับนาคหนุ่มอยู่ก่อนแล้ว ก็มาตามวันเวลาที่ นัดหมาย โดยไม่รู้ว่ามีอีกนางนาคหนึ่งก็ปรับ เวลายุ่งเกี่ยวมาหยุดในวันเดียวกันพอดี

ด้วยอำนาจความรักและความคิดถึง นาคหนุ่มนั้น เธอจึงคิดว่าน่าจะออกไปเที่ยว นอกเมืองดู เพื่อว่าจะเจอสุดที่รักของตนบ้าง เมื่อออกไปนอกเมืองบาดาล ก็บังเอิญเจอ จริงๆ เจอนาคหนุ่มสุดที่รัก แต่ว่าตอนนี้ นาคหนุ่มสุดที่รักกำลังพลอดรักกับเพื่อน นาคสาวของเธอเองอยู่ในถ้ำใต้น้ำ ซึ่งเป็นที่

พลอดรักประจำของตน ภาพบาดตาบาดใจ
อย่างนี้ เกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่ใช้การทรยศ
หักหลัง เสียแรงที่มาด้วยความคิดถึง ถ้างั้นก็
เสียแรงเพิ่มขึ้นอีกหน่อย ลุยให้สมแค้น
หายคิดถึงไปเลย

นาคมาณวิกาสาว พุ่งตัวเข้าชนร่าง
สองร่างที่กำลังรัดกันกลมเป็นเกลียว แรง
ฤทธิ์หึงนี้มันสุดๆ จริงๆ ร่างสองร่างหลุด
กระเด็นออกจากกัน ยังไม่ทันตั้งตัว ก็โดน
กัดซ้ำจมเขี้ยว นาคหนุ่มตกตะลึงจนทำอะไร
ไม่ถูก สุดท้ายก็รักเก่ารายที่หนึ่ง กับสุดท้ายรักใหม่
รายที่สอง กัดกันเป็นพัลวัน นาคสาวที่อยู่
ในบริเวณนั้นได้ยินเสียงก็เข้ามาห้าม จาก
หนึ่งเป็นสอง เป็นสาม มาเป็นหมู่เลย มา

ช่วยกันห้าม แต่ห้ามไม่ไหว

ในที่สุดหัวหน้าบริวารต้องเข้ามาห้ามเอง
ควบคุมตัวนาคสาวทั้งสอง พร้อมด้วยนาค
หนุ่มตัวต้นเหตุไปสอบสวน จึงได้รู้ว่า สาเหตุ
มาจากความหึงหวง นาคหนุ่มเจ้าชู้เที่ยว
หลอกเขาไปทั่ว บรรดานาคสาวมาณวิกาตัว
อื่นๆ ที่เคยถูกหลอก และมีสัมพันธ์กับนาค
หนุ่มนี้จำได้ จึงรุมด่าว่าต่างๆ นานา

เจ้าแม่สองนาง จึงตัดสินบริวารของตน
ว่า ให้นางนาคทั้งสองตัวที่ทำร้ายกัน โดนกัก
บริเวณ โดยตนหนึ่งให้ไปจำศีลอยู่ที่ถ้ำใต้น้ำ
ส่วนอีกตนหนึ่งให้ไปจำศีลอยู่ที่โพรงดินใกล้
ตลิ่งริมแม่น้ำโขง

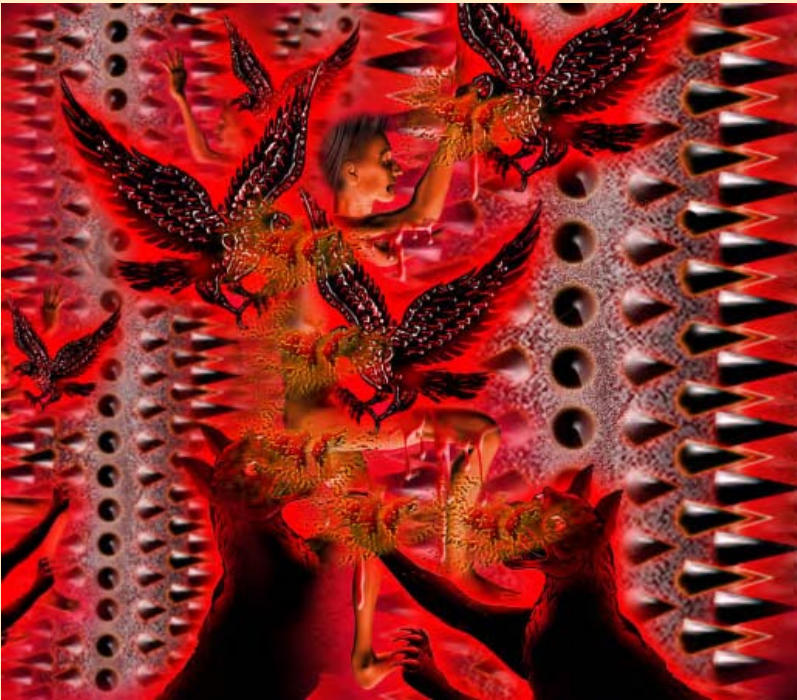
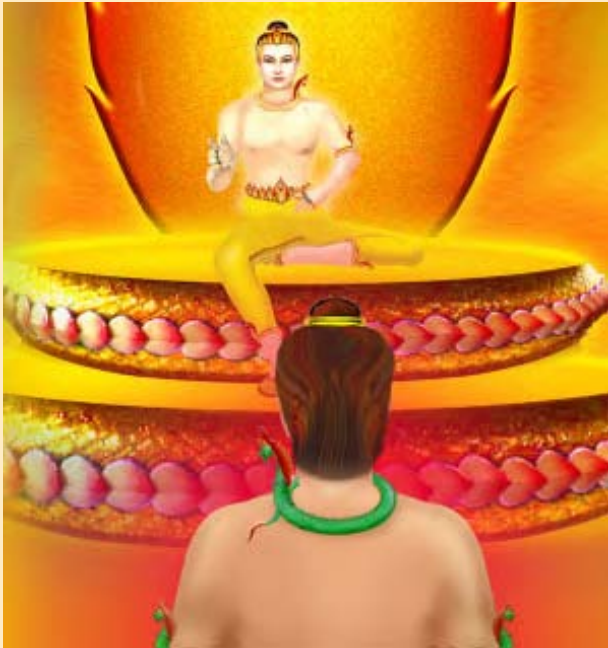

ส่วนนาคหนุ่ม เจ้าแม่สองนางไม่สามารถตัดสินได้ เพราะอยู่ต่างเมือง จึงควมคุมตัว ไปส่งให้กับสุวรรณมธูรนาคราช ตัดสิน

สุวรรณมธูรนาคราช สืบสวนแล้ว เห็นว่านาคหนุ่มนั้นทำความผิดร้ายแรง เนื่องจากตั้งใจทำผิดศีลข้อ ๓ หลายครั้ง พร้อมทั้งพิจารณาเห็นว่า บุญในตัวของนาคหนุ่มหมดแล้ว เพราะหน้าตาผิวพรรณหมองคล้ำ ซึ่งเป็นอาการของการหมดบุญ

จึงตัดสินให้ส่งตัวไปยมโลก โดยแจ้งไปที่หัวหน้าเขตที่เป็นกุมภภัณฑ์ หัวหน้าเขตจึงแจ้งไปที่เจ้าหน้าที่ที่เป็นพญานาค ซึ่งช่วยราชการพิเศษ เป็นกำลังเสริมในยมโลก มา

รับตัวนาคหนุ่มไปลงโทษในยมโลกต่อไป โดยให้ไปปีนต้นจ้าว ถูกอีกาปากเหล็กจิก ถูกสุนัขปากเหล็กกัดจนกระทั่งตายแล้วฟื้น ฟื้นแล้วกลับตายอีก ทนทรมานเช่นนี้ นานเป็นล้านๆ ปี นับตามเวลาในโลกมนุษย์ 🐍

๕. บทลงโทษ ตามประสาพญานาค

“การตัดสินต้องพิจารณาจากจุดินิมิตของนาคตนนั้นด้วยว่ามี
ลักษณะเศร้าหมองหรือไม่ ต้องประกอบไปด้วย

๑. ความผิด ๒. กำลังจะหมดบุญ มีจุดินิมิตเกิดขึ้น”

การลงโทษของพญานาคในลุ่มแม่น้ำโขงนั้น มีหลายวิธี ตามลำดับดังนี้

วิธีที่ ๑ สำหรับโทษเบาให้ไปรับเวรมากขึ้นเป็นพิเศษ เช่น ให้เพิ่มเวลาในการตรวจเข้าเวรยาม หรือเพิ่มเวลาในการเข้ารับใช้หัวหน้าเขต จึงมีเวลาพักน้อยลง

ดั่งคดีตัวอย่างคือ ครั้งหนึ่งนาคบริวารคนหนึ่ง มัวแต่แสดงความรักกับภรรยา นาคสาวที่วิมานของตน จนลืมเวลาเข้าเวร ไม่ได้มาเข้าเวรตามหน้าที่ ที่ตนเองต้องรับผิดชอบ หัวหน้าบริวารจึงทำโทษ โดยการเพิ่มเวลาในการเข้าเวรมากขึ้น

อีกคดีหนึ่ง นางนาคมาณวิกาสาวสวยคนหนึ่ง เพลิดเพลินในการรับประทานอาหารมากเกินไป ด้วยความเมาในรสอาหาร จึง

เผลอหลับติดต่อกันเป็นเวลานานหลายวัน ไม่ได้ไปเข้าเวร หัวหน้าบริวารจึงสั่งลงโทษ โดยการเพิ่มเวลาในการเข้าเวรมากขึ้น

วิธีที่ ๒ สำหรับโทษหนักขึ้นมาอีก ให้ไปเฝ้าสถานที่ หรือพระพุทธรูป หรือสถูปโบราณ พญานาคที่ถูกทำโทษจะต้องทำตามอย่างเคร่งครัด และห้ามหนีโดยเด็ดขาด เพราะเป็นจารีตที่ถูกกำหนดขึ้น ของสังคมพญานาค

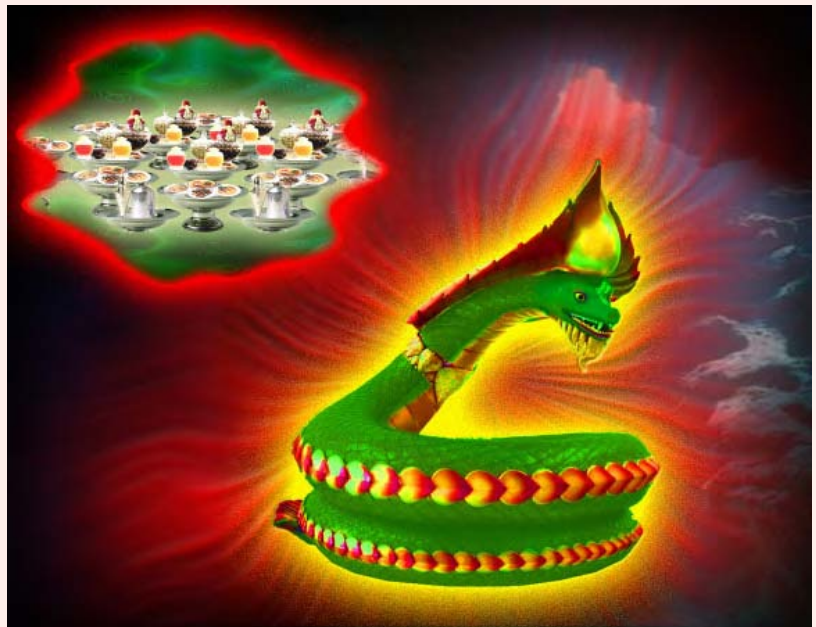
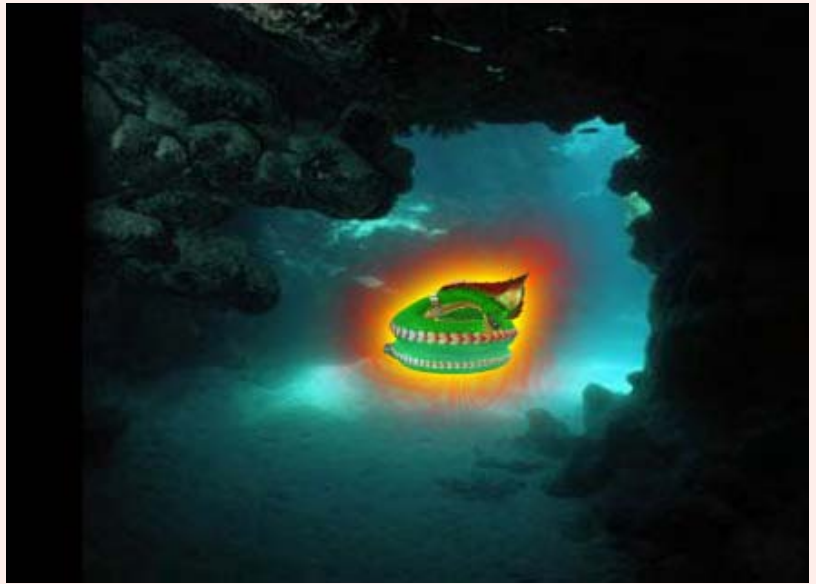
ถ้าหากที่ถูกทำโทษไม่ทำตามจะต้องถูกขับออกจากเมือง ส่วนผู้ปกครองจะมอบหมายให้หัวหน้าเขตหรือผู้ช่วยหัวหน้าเขตคอยตรวจตราเป็นระยะๆ ระหว่างที่ถูกกักบริเวณ โดยจะให้เจ้าหน้าที่คอยส่งอาหารให้ จนกว่าจะพ้นโทษ วิธีการส่งอาหารคือ พญานาค

ที่มีหน้าที่ส่งอาหารจะคอย
เนรมิตอาหารให้กับพญานาค ที่
กำลังถูกลงโทษนั้น

**วิธีที่ ๓ สำหรับผู้ที่มีโทษ
หนักขึ้นไปอีก** จะถูกลงโทษให้
เข้าไปจำศีล หรือกักบริเวณ
ที่ให้ทำเช่นนั้น เพื่อให้สงบสติ
อารมณ์และสำนึกผิด การที่
จำศีลเช่นนี้ ผู้ที่ถูกลงโทษจะ
ถูกบังคับให้อดอาหาร ถ้าหาก
สามารถสงบสติอารมณ์ได้ มี
จิตใจสงบไม่ฟุ้งซ่าน ก็สามารถ
อยู่ได้จนครบกำหนด ลักษณะ
การอยู่เช่นนี้ ก็คล้ายๆ กับกบ
หรือปลาจำศีลในฤดูแล้ง หลัก
การคือการเคลื่อนไหวร่างกาย
จะต้องลดน้อยลง เป็นผลให้
การเผาผลาญอาหารลดต่ำลง
สามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องกิน
อะไรตลอดฤดูร้อน

แต่ถ้าหากว่า ไม่สามารถสงบสติอารมณ์
ของตนเองได้ ธาตุไฟก็จะแตกหรือตายเพราะ
อดอาหารในที่สุด การจำศีลเพื่อสำนึกผิดนี้
ต่างจากการจำศีลเพื่อเอาบุญของพญานาค-
ราชโอรสอินทรและบริวารที่ไปจำพรรษาที่แม่น้ำ
โขง การจำศีลเพื่อเอาบุญนั้น นาคแต่ละตน
สามารถกินอาหารได้ ถ้าต้องการกินและไม่
ถูกกักบริเวณ

ส่วนการจำศีลเพื่อให้ดวงแก้ว ดึงดูด
มหาสมบัติเกิดขึ้นนั้น เป็นการจำศีลแบบ
ระยะสั้น บางครั้ง ๑ วันบ้าง ๓ วัน บ้าง ๕
วันบ้าง ๗ วันบ้าง

วิธีที่ ๔ เป็นการลงโทษที่ร้ายแรงที่สุด
สำหรับนาคที่ทำความผิดมาก เช่น คดีนาค
จอมเจ้าชู๊ที่ผ่านมา การตัดสินต้องพิจารณา
จากจุดนิมิตของนาคตนนั้นด้วยว่า มีลักษณะ
เศร้าหมองหรือไม่ ต้องประกอบไปด้วย

๑. ความผิด ๒. กำลังจะหมดบุญ มีจุตินิมิตเกิดขึ้น

ถ้าจุตินิมิตชัดเจนก็ต้องถูกส่งตัวไป ยมโลก โดยจะแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่นาค ซึ่งไปช่วยกิจการพิเศษที่ยมโลก ในสายนาครอีกทีหนึ่ง (เจ้าหน้าที่ยมโลกโดยทั่วๆ ไป มาจากกุมภภัณฑ์ แต่บางครั้ง เจ้าหน้าที่สายกุมภภัณฑ์ไม่สะดวก ต้องส่งเจ้าหน้าที่นาคไปช่วย ในกรณีพญานาคไปลงโทษ) หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ยมโลกก็จะพาไปหาพญายมราช พญายมราชจะตัดสินบุญบาป ไปตามหลักเกณฑ์ของยมโลกต่อไป ซึ่งแน่นอนทั้งหมดนี้ย่อมตกอยู่ภายใต้อำนาจกฎแห่งกรรม

๖. ถิ่นกำเนิด บั้งไฟพญานาค

“พญานาคในลุ่มแม่น้ำโขง จะรำลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขณะเสด็จลงจากดาวดึงส์เทวโลกแล้วเกิดปีติ จึงพ่นดวงไฟ
หลากสีขึ้นมาเป็นพุทธบูชา”

บั้งไฟพญานาค มีเฉพาะบริเวณลุ่มแม่น้ำโขงเท่านั้น เพราะพญานาคที่ลุ่มแม่น้ำโขงเป็นพวกมีสัมมาทิฐิ นับถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เมื่อถึงวันออกพรรษา พญานาคในลุ่มแม่น้ำโขง จะรำลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขณะเสด็จลงจากดาวดึงส์เทวโลก แล้วเกิดปิติ จึงพ่นดวงไฟหลากสีขึ้นมาเป็นพุทธบูชา จากดวงใจที่ใสบริสุทธิ์กลั่นมาเป็นดวงไฟที่สดสวยงดงาม ผ่านสายน้ำขึ้นไปบนท้องฟ้า ขณะที่มนุษย์ทั้งสองฝั่งน้ำโขงต่างก็จัดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยไปพร้อมๆ กัน

ส่วนพญานาคได้แม่น้ำคงคา ได้แม่น้ำเนรัญชรา ซึ่งเป็นถิ่นเกิดของพระพุทธศาสนา

ในยุคต้นๆ พญานาคเหล่านั้นก็เคยก็พ่นบั้งไฟมาก่อนเหมือนกัน และพญานาคบางตนในครั้งนั้นยังตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตด้วย

แต่ในยุคหลัง พระพุทธศาสนาถูกรุกรานจากศาสนาอื่น มนุษย์ทั้งหลายจึงอพยพย้ายถิ่นฐานบ้าง เปลี่ยนศาสนาบ้าง กระแสกรรมต่างๆ จากมนุษย์ล้วนส่งผลถึงนาคอย่างเต็มที่

มนุษย์ที่มีความเคารพบูชาเทพเจ้า มีใจผูกพันในเทพเจ้าต่างๆ หวังจะยึดเอาเทพเจ้าเป็นที่พึ่งของตน แต่เทพเจ้าเหล่านั้นไม่ได้เป็นเนื่อนาบุญที่แท้จริง ถึงใครจะทุ่มเท

สักการะบูชามากมายเพียงใด เขาเหล่านั้นก็ได้ความปิติเพียงเล็กน้อย บุญก็เกิดน้อย เมื่อมนุษย์เหล่านั้นละโลกแล้วจึงได้เกิดเป็นแค่ภุมเทวาในสายต่างๆ ซึ่งเป็นเทวดาชั้นต่ำระดับล่างประเภทเดียวกับพระภูมิเจ้าที่ และอาศัยอยู่ในแถบนั้น เมื่อเกิดเป็นภุมเทวาก็ยังติดนิสัยมิจฉาทิฎฐิ และความเชื่อแบบเดียวกับเมื่อครั้งที่ตนยังเป็นมนุษย์

ดังนั้นความเป็นอยู่และการปกครองจึงเปลี่ยนแปลงไปตามความเชื่อของตน กลายเป็นการปกครองประเภทศรัทธาธิปไตย คือถือเอาความเชื่อเป็นใหญ่ พวกเทวดาศรัทธาธิปไตยเหล่านี้ก็พยายามบังคับให้เทวดาตน

อื่น ๆ เชื่อตามตน บางพวกก็ตั้งป้อมเป็นศัตรูกับเทวดาที่ไม่ได้นับถือเช่นเดียวกับความเชื่อของตนอีกด้วย

เทวดา คืออดีตมนุษย์ ตอนเป็นมนุษย์หากมีความเชื่ออย่างไร เมื่อตายไปได้เป็นเทวดาก็ยังมีความเชื่อเช่นนั้นอยู่อีก เทวดาที่

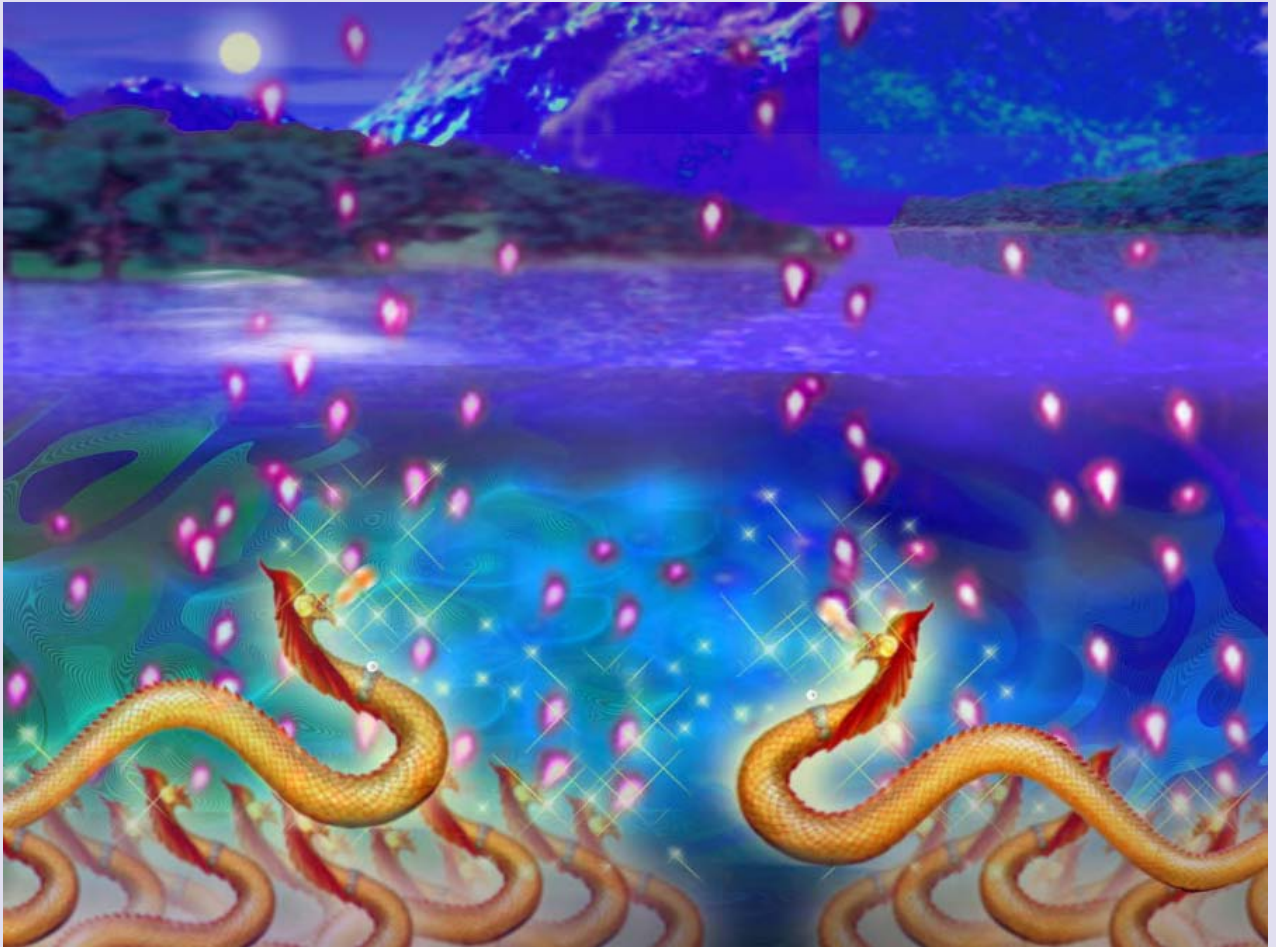

นับถือเทพเบื้องบนคนละองค์ก็ทะเลาะเบาะแว้งระรานกัน เพราะต่างมีความเชื่อว่าเทพที่ตัวนับถืออยู่สูงศักดิ์กว่า แต่ตัวเองก็ไม่เคยเห็น และไม่เคยเข้าถึง เทพที่ตนเองนับถือก็ไม่เคยลงมาเยี่ยมทักทาย มันเป็นเพียงความเชื่อเลื่อนลอยเท่านั้น

แต่ความเชื่อเลื่อนลอยนั้น ถูกทักท้วงจากพวกมิชฉาภิภูลีให้กลายมาเป็นความเชื่อจริงจัง เทวดารวมถึงพญานาคที่นับถือพระพุทธรศาสนาในถิ่นนั้นก็พลอยถูกระรานไปด้วย เมื่อเป็นมนุษย์พวกที่ต่างความเชื่อก็ระรานกัน ครั้นตายไปเป็นเทวดา พวกที่มีความเชื่อต่างกัน ก็ระรานกันต่อ เทวดาทั้งหลายที่นับถือ

พุทธรศาสนามถึงพญานาคที่เป็นสัมมาทิฐิด้วย จึงจำใจต้องย้ายถิ่นอพยพหนีความรำคาญ แต่มีใช้เพราะความกลัว มาอยู่แถบแม่น้ำโขง ซึ่งเป็นอาณาเขตนับถือพระพุทธรศาสนา

ปัจจุบัน พญานาคซึ่งถือกำเนิดแถบแม่น้ำคงคา และแม่น้ำเนรัญชราต่างมิได้ถือกำเนิดมาจากถิ่นที่มีชาวพุทธอยู่อาศัยอีกต่อไป จึงไม่ได้พ่นบั้งไฟเหมือนสมัยหลังพุทธกาลยุคต้นๆ เพราะต่างมีความเชื่อในเทพเจ้าที่เลื่อนลอย ไม่สามารถทำให้เกิดปิติ จึงไม่มีพลังพอที่จะกลั่นใจตนเองให้เกิดเป็นดวงไฟสวยงามหลากสีได้

ปัญหาของเทวดาในเขตแม่น้ำคงคานั้น เกิดขึ้นตั้งแต่ครั้งที่ตนยังเป็นมนุษย์ ถ้าใครต้องการจะแก้ไข ก็ต้องเข้าไปช่วยแก้ไขกันตั้งแต่เขายังเป็นมนุษย์ โดยการบำเพ็ญตนเป็นกัลยาณมิตรนำธรรมะแผ่ขยายไปให้ถึงเขาให้เขามีสัมมาทิฐิเกิดขึ้นก่อน ให้หันมานับถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งก่อน

ตลอดลำแม่น้ำโขงจะมีเมืองเล็กเมืองน้อย เมืองใหญ่ ของเหล่าพญานาคเกิดขึ้นเรื่อยๆ เป็นกลุ่มๆ ขยายจากโพนพิสัยไปอำเภอบึงกาฬ อำเภอรัตนวาปี อำเภอศรีเชียงใหม่ ซึ่งแต่ละกลุ่มล้วนนับถือพระพุทธรูปศาสนาทั้งสิ้น โดยมีเมืองของไอชินทรนาคราช

เป็นเมืองหลวง เมืองของเจ้าแม่สองนางเป็นเมืองบวราร ปกครองโดยนางพญานาคีที่ในอดีตเป็นธิดากษัตริย์

เมื่อฤดูเข้าพรรษามาถึง พญานาคทั้งหลาย มีไอชินทรนาคราชและสุวรรณมธุรนาคราชเป็นผู้นำ ได้พาบวรารออกจากวิมานมาจำศีลที่ใต้แม่น้ำโขง บริเวณที่จำศีล บางส่วนก็เป็นโพรงดิน บางส่วนก็เป็นโพรงน้ำ บางส่วนก็เป็นถ้ำใต้น้ำ ต่างก็อยู่รวม ๆ กัน และจะสมათานอุโบสถศีลในช่วงเข้าพรรษา ถือพรหมจรรย์อย่างเคร่งครัดไม่ยุ่งเกี่ยวกับกามคุณเลย 🐉

๗. ตบะ พญานาค

“พญานาคบางตนขณะจำศีลทนคิดถึงนางนาคมาณวิกาไม่ได้
ตบะแตกกลางคัน ต้องกลับวิมานก่อนกำหนดก็มี”

การออกมาจำศีลของพญานาคนั้น ออกมาทั้งนาคเพศหญิง นาคเพศชาย แต่โดยส่วนใหญ่ พญานาคเพศชายจะออกมาจำศีลมากกว่า และมักจะสามารถจะอยู่ได้ตลอดพรรษามากกว่า สาเหตุเพราะโดยปกตินางนาคมาณวิกามีหน้าที่คอยร้องเพลง ร่ายรำ ระบำ ประณีตในวิมานของพญานาคเป็นประจำ จึงติดนิสัยรักสวยรักงาม เต็มไปด้วยราคะจริต ไม่ค่อยมีความอดทนที่จะอยู่รักษาศีลให้ตลอดพรรษา

นาคมาณวิกาส่วนมาก จะออกมาจำพรรษาเฉพาะวันโกนกับวันพระเท่านั้น จึงไม่มีกำลังพอที่จะพ่นบั้งไฟพญานาค (กำลังในที่นี้หมายถึงกำลังแห่งมหาปีติ) ทำให้บั้งไฟพญานาคที่ปรากฏในวันออกพรรษานั้น

เป็นของพญานาคเพศชายพ่นขึ้นมาเป็นส่วนใหญ่ ของพญานาคเพศหญิงก็มี แต่เป็นส่วนน้อย

ในแต่ละปี พญานาคจะออกมาจำศีลจำนวนไม่เท่ากัน บางปีก็มาก บางปีก็น้อย ขึ้นอยู่กับว่า พญานาคทั้งหลายยังเพลิดเพลินในการบริโภคมากน้อยเพียงใด ยังสนุกสนานในการร้องรำทำเพลง หลงชื่นชมทิพยสมบัติของภพพญานาคขนาดไหน บางตอนขณะจำศีลทนคิดถึงนางนาคมาณวิกาไม่ได้ ตบะแตกกลางคันต้องกลับวิมานก่อนกำหนดก็มี

ขณะจำศีล พญานาคจะมีพุทธานุสติเป็นอารมณ์ พวกที่เคยเห็นพระลัมมาลัมพุทธเจ้าในวันเทโวโรหณะ ก็จะระลึกถึงเหตุการณ์

ในวันนั้น แล้วจะบอกเล่าให้ผู้ที่มาในภายหลัง
ให้ระลึกถึงตามไปด้วย

โอมินทรนาคราชกับสุวรรณมธู
นาคราช ทั้งบิดาและบุตรได้เห็นพระลัมมา-
ลัมพุทธเจ้าในวันเทโวโรหณะทั้งคู่ ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อถึงฤดูเข้าพรรษา
จึงเกิดกุศลศรัทธาแรงกล้า สามารถจำศีลได้
ตลอด ๓ เดือน ตั้งแต่วันเข้าพรรษา จนกระทั่ง
ถึงวันออกพรรษา พญานาคจะยึดถือการ
นับวันเวลาเข้าและออกพรรษาเอาตามปฏิทิน
ของเทวดาชั้นจาตุมหาราชิกา ซึ่งเป็นปฏิทิน
เดียวกับที่เจ้าหน้าทีเขตของเทวดา ส่งบัญชา
บุญไปให้ท้าวจตุโลกบาลตรวจสอบ และตรงกับ
วันออกพรรษาของลาว (วันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ

เดือน ๑๑ ตามปฏิทินลาว คือวันแรม ๑ ค่ำ
เดือน ๑๑ ของปฏิทินไทย) ในวันนั้น พระ
จันทร์จะกลมโตใสสว่างกว่าวันขึ้น ๑๕ ค่ำ
ของไทย

พญานาคจะพร้อมใจกันกับบริวารพันบั้ง
ไฟตอนกลางคืน ทั้งๆ ที่พระลัมมาลัมพุทธเจ้า
เสด็จลงจากดาวดึงส์ในตอนสายของวันออก
พรรษา หรือขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ที่เป็น
เช่นนี้เพราะ

ประการที่ ๑ เทวดาและพญานาค
ทั้งหลายจะยึดวันเวลาตามจันทรคติ จึงใช้
ดวงจันทร์ เป็นเครื่องกำหนดรู้

ประการที่ ๒ ดวงจันทร์วันเพ็ญนั้น
มีอิทธิพลต่อจิตใจของพญานาคมาก เมื่อ

พญานาคได้เห็นดวงจันทร์เต็มดวง ก็จะทำให้มีกำลังปีติมาก มากพอที่จะพ่นบั้งไฟพญานาคออกมา

ประการที่ ๓ ในคืนเดือนเพ็ญเป็นคืนที่มนุษย์และเทวดาสามารถรับกระแสบุญจากพระนิพพานได้อย่างเต็มที่

หากสังเกตอย่างใกล้ชิดจะพบว่า บางพื้นที่บริเวณกลางลำแม่น้ำโขง เมื่อก่อนเคยมีบั้งไฟบั้งเกิดขึ้นในวันออกพรรษา เป็นระยะทางต่อเนื่องกันยาวหลายกิโลเมตร แต่ภายหลังหายไปบางส่วน ทั้งนี้เพราะพญานาครุ่นเก่าๆ ส่วนหนึ่งละโลกไปตามอายุขัย หรือบางแห่งก่อนหน้านี้ไม่เคยมีบั้งไฟ แต่บัดนี้กลับมามีก็เพราะได้มีพญานาครุ่นใหม่มาเกิดในบริเวณ

นั้น และมีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัยตามนาคบริเวณอื่นๆ ส่วนบางแห่งเป็นเพียงสระน้ำใหญ่ก็มีบั้งไฟพญานาคเกิดขึ้น เพราะได้สระน้ำนั้นมีพญานาคไปจำศีลอยู่เป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตาม พญานาคที่สามารถพ่นบั้งไฟได้ จะเป็นเฉพาะพวกกำเนิดในโอปปาติกะกับพวกสังเสทชะเท่านั้น และจะต้องเป็นพวกที่จำศีลอย่างเคร่งครัดในช่วงเข้าพรรษาด้วย

มนุษย์ที่มากอดดูทั้งสองฝั่งก็มีผลต่อ การพ่นบั้งไฟพญานาคด้วย เพราะถ้าปีไหนมีมนุษย์ไปตีไม้เหล้าเมายามาก และต่างพากันส่งเสียงดังเป็นการรบกวน ก็จะทำให้พญานาคขาดสมาธิในการกลั่นใจให้เกิดเป็นบั้งไฟพญานาค ให้เป็นดวงไฟสวยๆ ผ่านท้องน้ำ

ขึ้นไปบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบนท้องฟ้า
ปีนั้นบั้งไฟก็จะเกิดขึ้นน้อย และเกิดไม่ตรง
ตามเวลา ซึ่งน่าเสียดายอย่างยิ่ง

แต่ถ้าปีไหนมนุษย์ไปรวมกันด้วยความ
สงบ มีการสั่งสมบุญต่างๆ ตั้งแต่เช้าของวัน
ออกพรรษา เช่น มีการใส่บาตร เจริญภาวนา
รักษาศีลและพร้อมใจกันสวดสรรเสริญพระ-
พุทธคุณ ประสานงานร่วมกันบูชาพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าระหว่างมนุษย์และพญานาค ปีนั้น
พญานาคก็จะเกิดจิตปีติยินดี สมาธิจะตั้งมั่น
เป็นพิเศษ และสามารถสร้างเหตุอัศจรรย์อื่นๆ
ยิ่งกว่าบั้งไฟตามมาอีกด้วย

บั้งไฟพญานาค ไม่ใช่ปรากฏการณ์ตาม
ธรรมชาติหรือสิ่งที่มีมนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น แต่
เป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ เกิดด้วย
แรงปิติ มหาปิติของพญานาค ซึ่งเจริญ
พุทธานุสติบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
เป็นการร่วมชุมนุมกันเป็นมหาสมาคม เพื่อ
สร้างบุญใหญ่ประจำปีของเหล่าพญานาค
ทั้งสองแผ่นดินนั่นเอง

๔. อานิสงส์การบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ร่วมกับพญานาค

“**ความมีสิริมงคล** อันเป็นเครื่องรองรับมหาโชคมหาลาภทั้งหลาย ให้แก่ตนเอง ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะไปยังแห่งหนใดก็จะได้รับเกียรติ ได้รับการยกย่อง เป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาตลอดไป”

อานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งเหล่ามนุษย์ได้ร่วมกับ พญานาคบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ บริเวณสองฝั่งแม่น้ำโขง คือ ความมีสิริมงคล อันเป็นเครื่องรองรับมหาโชคมหาลาภทั้งหลายให้แก่ตนเอง ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะไปยังแห่งหนใดก็จะได้รับเกียรติ ได้รับการยกย่อง เป็นที่รักของมนุษย์ และเทวดาตลอดไป

ผู้ที่มีมนุษย์และเทวดา

ปกปักรักษาก็จะเป็นทางมาแห่งทรัพย์สมบัติ มหาศาล สามารถเข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ และเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้โดยง่ายในภพนี้ เขาเหล่านั้นย่อมมีโอกาสที่จะศึกษาเรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต แม้ลึกลับเพียงไหนก็สามารถเข้าใจได้โดยง่าย เพราะเป็นผู้มีศรัทธาอันประกอบด้วยปัญญาอย่างลึกซึ้ง เป็นผลให้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องดีงาม เมื่อถึงคราวละโลกจะได้ไปเกิดบนสวรรค์ และมีรัศมีกายสว่างไสวกว่าเทวดาเหล่าอื่นๆ

ขณะเป็นมนุษย์ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติใดๆ ศัตรูหมู่มาย่อมครอบงำไม่ได้ จะแวดล้อมด้วยคนดี อุปสรรคต่างๆ ในชีวิตจะมลายหายสูญไปโดยง่าย จะปลอดภัยจากสัตว์ที่มีพิษร้ายต่างๆ ที่สำคัญคือ ย่อมไม่มีภัยทางน้ำอันเกิดจากสัตว์ร้ายทั้งหลาย เพราะได้รับการคุ้มครองจากพญานาคผู้เป็นเทพเจ้าแห่งลำน้ำ 🐍

คำบอกเล่าเรื่องพญานาค จากพระเถระผู้ทรงคุณในอดีต

พระเถระผู้มีชื่อเสียง เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนทั้งฝั่งไทย และฝั่งลาว ได้เล่าถึงการได้พบเห็นพญานาคของท่านเอาไว้มาก เช่น พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่คำคะนิง ฯลฯ

เรื่องของพญานาค เรื่องของเมืองบาดาลใต้แม่น้ำโขงเป็นเรื่องสนุกมาก ฟังไม่เบื่อ มีหนังสือหลายเล่มที่กล่าวอ้างถึงพระเถระผู้มีชื่อเสียง เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนทั้งฝั่งไทยและฝั่งลาว ได้เล่าถึงการได้พบเห็นพญานาคของท่านเอาไว้มากมาย เช่น พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่คำคะนิง ฯลฯ

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม เล่าว่า พญานาคในแม่น้ำโขงได้มาแสดงความคารวะต่อท่านถึงในถ้ำ ซึ่งถ้ำนั้นตั้งอยู่ชิดติดกับฝั่งแม่น้ำโขง ส่วนหัวมาปรากฏอยู่ตรงหน้า แต่ปลายหางทอดยาวไปถึงริมฝั่งแม่น้ำโขง รวมระยะทางแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตร

อีกครั้งหนึ่ง ท่านได้เล่าว่า ขณะบำเพ็ญสมณธรรมอยู่บนดอยแม้ว ในเขตอำเภอ

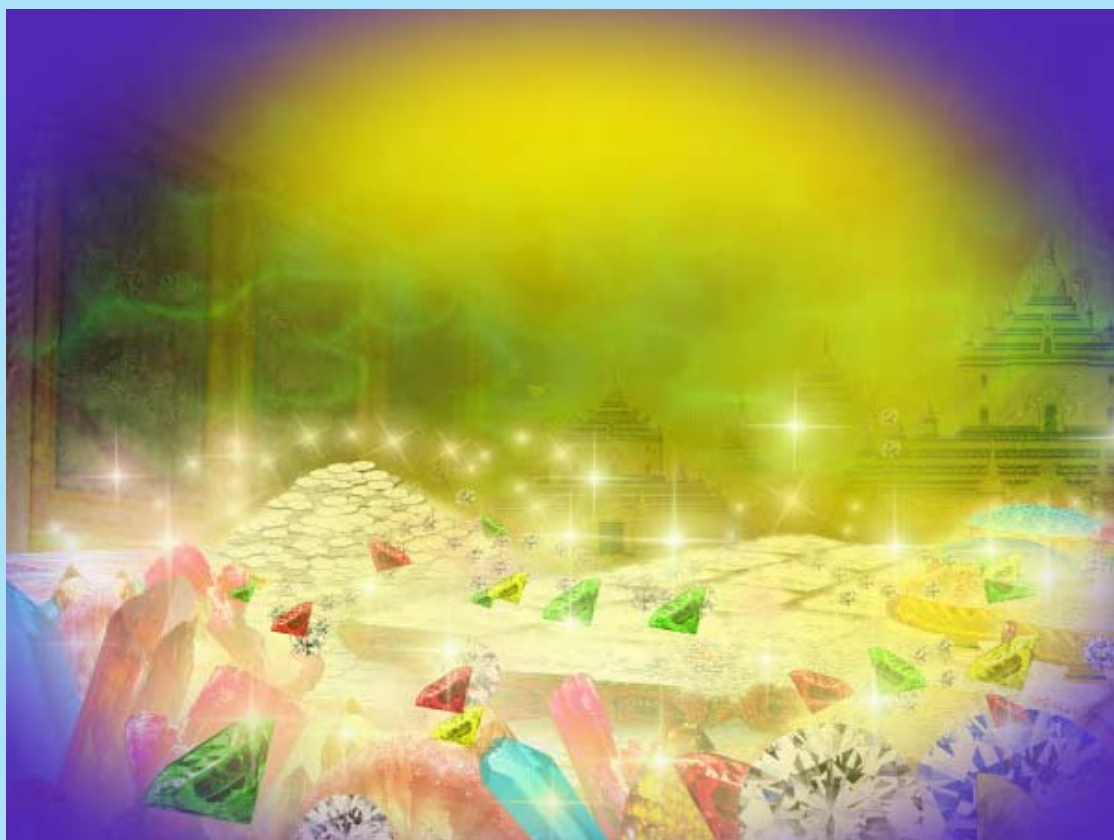
แม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ กับ**พระอาจารย์ เจริญ วรลาโภ** ได้มีพญานาคตัวหนึ่ง ปรากฏขึ้นที่หัวทางเดินจงกรม เป็นพญานาค ตัวมหึมา มีหงอนสีแดงฉาน เกล็ดตลอดตัวสีดำเป็นมันวาววับ ลำตัวใหญ่ยาวเหลือคณา ขณะที่ชูหัวอยู่ตรงหัวทางเดินจงกรม ส่วนหางพาดอยู่บนภูเขาอีกลูกหนึ่ง พญานาคกราบเรียนท่านว่าอาศัยอยู่ที่เขาลูกนี้ ทางเดินของเขาคือ ลำธารซึ่งลอดใต้ภูเขา เขาชื่อเทพนาคา เมื่อปรากฏตัวเป็นเวลาอันสมควรแล้ว ก็นมัสการจากไป โดยแสดงฤทธิ์จมหายลงไปในทางเดินจงกรมนั้นต่อหน้าต่อตา

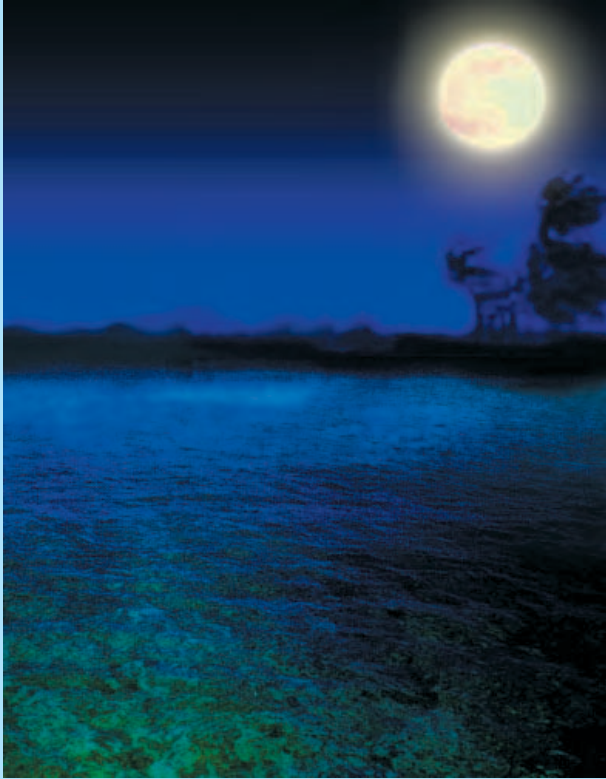
หลวงปู่คำคะนิง เป็นชาวลาว เดิมเป็นปะขาว สมเด็จเจ้ามหาชีวิต เจ้าศรีสว่างวัฒนา แห่งราชอาณาจักรลาว ทรงเลื่อมใสท่านปะขาว ได้จัดพิธีอุปสมบทให้ เป็นพระราชพิธีหลวง

ที่วัดหอเมืองเก่า แขวงจำปาศักดิ์ โดยมี
สมเด็จพระสังฆราชทรงเป็นองค์ประธาน

ท่านเล่าไว้ในหนังสือ**เรื่องพญานาค**
มีจริง เรียบเรียงโดย นที ลานโพธิ์ ว่าภายใน
ถ้ำมิด ซึ่งอยู่ใกล้กับภูบัง ผังไทย มีช่องทาง
ลงไปสู่นครใต้บาดาล อันเป็นเมืองของพญานาคซึ่งอยู่ใต้แม่น้ำโขง เมืองพญานาคนี้
เป็นเมืองใหญ่โตมโหฬาร มีสมบัติล้ำค่า
กลาดเกลื่อนทั่วไป ตรงกึ่งกลางคูหาถ้ำ มี
พระมหาเจดีย์องค์ใหญ่ สูงลิ่ว พระมหาเจดีย์
องค์นี้ สร้างด้วยทองคำทั้งองค์ รายรอบองค์
พระมหาเจดีย์ มีพระพุทธรูปทองคำ ตั้งเรียงราย
เป็นชั้นๆ จำนวนมากมายนับไม่ถ้วน ชั้น

สำหรับวางพระพุทธรูปทองคำ เป็นหินพลี
สลักลายทอง ลวดลายสวยงาม ต่ำลงจาก
ชั้นวางพระพุทธรูปทองคำ มีเชิงเทียน
ทองคำประดับมณีแดง และกระถางรูปเป็น
มรกตสีเขียวสดใส ขนาดสองแขนโอบ
ภายในกระถางรูป บรรจุทรายทองคำไว้จนเต็ม
เพื่อปักธูป ถัดจากกระถางรูป และเชิงเทียน
เป็นกำแพงแก้วรอบองค์พระมหาเจดีย์ทุกด้าน
กำแพงแก้วเป็นลายกนกฝังเพชรเม็ดใหญ่นับ
ไม่ถ้วน จากกำแพงแก้ว เป็นมหาวิหารคด
และอุโบสถสร้างด้วยหินอ่อนสีขาว ลวดลาย
เป็นทองคำ ฝังแก้วเจ็ดประการ ส่องประกาย
วิจิตรพิสดารมาก ฯลฯ

อยากให้ถึงวันออกพรรษาเร็วๆ ข้าพเจ้าจะได้ดับั้งไฟพญานาค จะได้เห็นพญานาคทั้งสองนั้นอีก เพราะชาวบ้านแถบบ้านเตือคุ่มวัดอุทุมพร ได้ยืนยันกับข้าพเจ้าว่า พญานาคยังมาให้เห็นทุกปี ที่หน้าวัดอุทุมพร ที่ซึ่งข้าพเจ้ากำลังนั่งชมสายน้ำ ชมฟ้า ทบทวนความหลังอันประทับใจ อยู่ในบรรยากาศที่แสนจะสดชื่นรื่นรมย์อยู่ในขณะนี้

ไม่น่าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะนั่งอยู่ได้นานขนาดนี้ โดยไม่รู้สึกง่วงหรือเพลีย นั่งอยู่คนเดียวตั้งแต่พระจันทร์ขึ้น จนพระจันทร์กำลังจะถูกแสงของตะวันยามรุ่งอรุณขับให้เลือนหายไป สายหมอกบางๆ โรยตัวลงปกคลุมไปทั่วบริเวณ ทุกชีวิตถูกปลุกให้ตื่นจากนิทรานกกาบินออกจากกรงรังเพื่อหาอาหาร ไก่ขัน

เจ็ยแจ้ว ตีปึกพริบพริบ กลิ่นข้าวเหนียวหนึ่งไชยมาเตะจมูก จนต้องกลืนน้ำลาย กลืนไก่อ่างและสั้มตำหอมฉุยอยู่ข้างๆ ตัว อ้าวจะให้กินกันแต่เช้าเลยหรือนี่ ข้าพเจ้าถามไปงั้นแหละ เด็กสาวลูกจ๋าใจยี้มให้ข้าพเจ้า ตอบเบาๆ ว่า ให้คุณไปใส่บาตรพระที่วัดอุทุมพรค่ะ เตรียมอาหารใส่ถาดไว้หลายอย่าง มีซูบขนุนที่คุณชอบด้วย ข้าพเจ้าต้องกลืนน้ำลายอีกครั้ง

เมื่อไปถึงวัด มีชาวบ้านหลายคนมาถึงก่อนแล้ว วันนี้เป็นวันพระ จึงมีชาวบ้านมารวมตัวทำบุญที่วัดมาก ถ้าเป็นวันธรรมดาก็จะใส่บาตรหน้าบ้านของตนเอง ทุกคนยี้มแย้มแจ่มใส ทักทายข้าพเจ้าอย่างยินดีที่ได้พบกันอีก และดีใจที่ได้ทราบจากจ๋าใจว่า วันออกพรรษาปีนี้ ข้าพเจ้าจะนำผ้าป่ามาทอดและพาเพื่อนๆ มาดูพญานาคที่นี้อีก พวกเขาพากันพูดยืนยันว่า พญานาคมาให้เห็นทุกปี จำนวนคนที่มาดับั้งไฟพญานาคที่หน้าวัดนี้จะมีเพิ่มขึ้นทุกปี ด้วยความหวังว่าจะได้เห็นตัวพญานาค จริงๆ กลางแม่น้ำโขง ตอนนี้มีผู้เข้ามาชมเป็นเรือนหมื่นแล้ว

ข้าพเจ้านัดหมายเรื่องการทอดผ้าป่ากับมัคนายก และกรรมการวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็มอบภาระการจัดที่พักสำหรับเพื่อนๆ ซึ่งจะเดินทางมาร่วมชมดับั้งไฟพญานาคที่หน้าวัดนี้อีกประมาณ ๓๐ คน ไว้ให้จำใจจัดการ

ก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้ไปยืนที่ริมฝั่งโขงอธิษฐานส่งกระแสน้ำจิต น้อมหมายกับพญานาคทั้งสองว่า ขอให้มาร่วมอนุโมทนาบุญผ้าป่ากับข้าพเจ้าอีกในวันออกพรรษาที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ นี้ด้วยเถิด ถ้าจะพาเพื่อนฝูงบริวารมาเยอะๆ ด้วยก็จะยิ่งดีมาให้เห็นเป็นขวัญตาจะได้กลับไปเล่าให้ลูกหลานฟัง เหมือนเพื่อนรุ่นพี่ของข้าพเจ้าชื่อจินตนา ลัมสมบัติอนันต์ เจ้าของโรงงานขันติชัยปลาปนและน้ำดื่มขันติชัย จังหวัดสมุทรสงคราม เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ตอนที่เตี้ยเขา เดินทางมาจากเมืองจีนโดยทางทะเล ขณะผ่านทะเลจีน ได้เห็นพญานาคตัวหนึ่ง

อยู่บนฟ้า สีขาวเหลือบรุ้ง อีกตัวหนึ่งอยู่ในน้ำตัวสีดำเมื่อม โผล่ขึ้นมาพบกันกลางอากาศ ตัวอยู่บนฟ้าห้อยหางลงมา ตัวอยู่ในน้ำชูหางขึ้นไป เขาเล่าว่า เป็นภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจไม่เคยคิดว่าจะเป็นไปได้ ที่พญานาค ๒ ตัวจะเกิดพิศวาสข้ามเผ่าพันธุ์กันกลางฟ้าอย่างนี้ก็เป็นเรื่องจริงที่ประหลาดมหัศจรรย์พันลึกดีเหมือนกัน

ตำนานเมืองสุวรรณโคมคำ

“เริ่มตำนานด้วยการกล่าวถึง “พญานาค” ซึ่งเป็นสัตว์ที่เป็นที่นับถือของผู้คนทางภาคเหนือ และผู้คนสองฝั่งโขงมานานแสนนานแล้ว”

จากตำนานเมืองสุวรรณโคมคำ อันเป็นที่ตั้งของเมืองเชียงแสนเหนือ ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อน้ำล้างโลกสิ้นกับไปแล้ว ได้เกิดภทกัปปนี้ขึ้น เกิดภูเขา และลุ่มน้ำต่างๆ ผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ในแคว้นแก้วมณิลลา หรือจีนในปัจจุบันนี้ ได้มีห้วงน้ำขนาดใหญ่มหึมาอยู่หลายแห่ง ห้วงน้ำใหญ่เหล่านั้นเป็นที่อยู่อาศัยของหมู่่นาคทั้งหลาย พญาแห่งนาค ๒ ตัว ตัวหนึ่งชื่อ **ศรีสัตนาคะ** เพราะมีบริวารถึง ๗ โกฏิ อีกตัวชื่อ **นหุตนาคะ** เพราะเป็นใหญ่ในน่านน้ำฝ่ายใต้ คือหนองแส ทั้งสองเป็นสหายกัน

พระกุกกุสันโธพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระพุทธรูปองค์แรกในภทกัปปนี้ เสด็จมาทรงพยากรณ์ไว้ว่า

“..กาลเมื่อภทกัปปนี้ตั้งได้อสงไขยเศษแสนปี จักมีพระยาศรีสัตนาคราชอันมีบริวารได้ ๗ โกฏิ อยู่ ณ หนองกระแสนหลวงในมณิลารัฐนั้น มาขุดควักหนองนี้ให้เป็นแม่น้ำใหญ่ ไหลล่องไปถึงมหาสมุทร หนองนี้จักแห่ง

เขินขาดเป็นพื้นแผ่นดินราบ เป็นที่ประดิษฐาน บ้านเมือง ภายหลังจะมีพระยาตนหนึ่งมี บุญญาภิสมภาร จักได้มาตั้งมหานครที่ตำบล หนองนี้ สถานที่นี้ จักเป็นที่ตั้งศาสนา พระพุทธเจ้าอีก ๔ พระองค์ จะมาอุบัติตรัส ในโลกนี้ในภายภาคหน้า..”

พญาศรีสัตตนาคนหุตนาคน เป็น สหายร่วมสาบานกัน ต่างปกครองบริวารอยู่ในถิ่นตน เมื่อได้อาหารแปลกๆ มีรสอร่อยก็ จะแบ่งปันส่งไปให้แก่งกันด้วยน้ำใจไมตรี เป็น เช่นนี้ตลอดมา

วันหนึ่ง พญาศรีสัตตนาคน จับได้ช้างเป็น อาหาร ก็แบ่งเนื้อช้างไปให้พญานาค ด้วยความยินดีว่าได้ให้สิ่งที่ดีทั้งมีปริมาณ มากแก่สหาย

ต่อมาไม่นาน พญาศรีสัตตนาคนก็ได้รับ อาหารจากพญานาค เป็นเนื้อเม่น พญา ศรีสัตตนาคนเห็นว่า สัตว์นี้ ขนยังมีขนาดใหญ่โต ถึงเพียงนี้ ถ้าตัวของมันจะมีขนาดมหึมา ลักเพียงไหน แต่เพื่อนกลับแบ่งให้เราเพียง เล็กน้อย ล้วนมีแต่ขนแหลมเป็นขวาก ถ้า สหายมีจิตคิดเหยียดหยามเรา ส่งมาเพื่อ หาเหตุปรีชาเรา

พญาศรีสัตตนาคนทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ ยิ่งคิด ยิ่งเห็นหนามเม่น ก็ยิ่งรู้สึกทิ่มแทงใจ จึงยก พลบริวารไปบุกเมืองของพญานาค แต่ ด้วยความลัทธิ พญานาคมิได้มีใจคิดร้าย

ต่อเพื่อน ทำให้พญาศรีสัตตนาคนพ่ายแพ้ยศตน ต้องพาบริวารออกไปจากหนองกระแสน ชูด ควักเส้นทางลงมาทางใต้ จนถึงเมืองโพธิสาร หลวง หรือเวียงจันทน์ ในปัจจุบัน (เดิมเรียก กรุงศรีสัตตนาคนหุต) เส้นทางที่ชูดควักนั้นเป็น เส้นทางน้ำขนาดใหญ่ไหลลงมหาสมุทร เรียกว่า **ชลະนที หรือ แม่น้ำโขง**

ต่อมาในหนองน้ำลำธารเล็กลำธาร น้อยได้แห้งขอดลงเป็นพื้นแผ่นดิน เกิดเป็น ป่าเป็นดง เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ทั้งหลาย สองฝากฝั่งชลະนทีจึงเป็นที่ตั้งบ้านเรือนหมู่บ้าน สืบมาตราบเท่าทุกวันนี้

บทสวดสรรเสริญ

พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ

บทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) องค์ใดพระสัมพุทธ

ตตมูลเกลสมาร

หนึ่งในพระทัยท่าน

ราศี บ พันพัว

องค์ใดประกอบด้วย

โปรดหมู่ประชากร

ชี้ทางบรรเทาทุกข์

ชี้ทางพระนฤพาน

พร้อมเบญจพิธจัก-

เห็นเหตุที่ไกลไกล

กำจัดน้ำใจหยาบ

สัตว์โลกได้พึงพิง

ข้าฯ ขอประณตน์อม

สัมพุทธการุญ-

(รับพร้อมกัน) สุวิสูตรสันดาน

บ มิหม่นมิหมองมัว

ก็เบิกบาน คือดอกบัว

สุวคนธกำจร

พระกรุณาตั้งสาคร

มละโอฆกัณดาร

และชี้สุขเกษมศานต์

อันพ้นโศกวิโยคภัย

ฯ จรัสวิมลใส

ก็เจนจบประจักษ์จริง

สันดานบาปทั้งชายหญิง

มละบาปบำเพ็ญบุญ

ศिरเกล้าบังคมคุณ

ญ ภาพนั้นนิรันดร (กราบ)

บทสวดสรรเสริญพระธรรมคุณ

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) ธรรมะคือคุณากร

(รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาทร

ดุจดวงประทีปชัชวาล

แห่งองค์พระศาสดาจารย์

ส่องสว่างสันดาน

สว่างกระจ่างใจมล

ธรรมใดนับโดยมรรคผล

เป็นแปดพึงยล

และเก้ายกทั้งนฤพาน

สมญาโลกอุดรพิสดาร

อันลึกโอบสาร

พิสุทธิพิเศษสุกใส

อีกธรรมต้นทางครรไล

นามขนานขานไช

ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง

คือทางดำเนินดุจคลอง

ให้ล่องลู่ปอง

ยังโลกอุดรโดยตรง

ข้าฯ ขอโอนอ่อนอุตมงค์

นบธรรมจ้านง

ด้วยจิตและกายวาจา (กราบ)

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) สงฆ์ใดสาวกศาสดา

(รับพร้อมกัน) รับผิดชอบต่อ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เห็นแจ้งจตุสัจเสด็จบรร-

ลุทางที่อัน

ระงับและดับทุกข์ภัย

โดยเสด็จพระพุทธวิเศษ

ปัญญาผ่องใส

สะอาดและปราศมัวหมอง

เห็นทางทางเข้าถึงปอง

บ มีลำพอง

ด้วยกายและวาจาใจ

เป็นเนืองนิตย์อันไพ-

ศาลแต่โลกภัย

และเกิดพิภพสุขนผล

สมญาเอารสทศพล

มีคุณอนันต์

อนึ่งจะนับเหลือตรา

ข้าฯ ขอนบหมู่พระศรา-

พกทรงคุณา-

นุคุณประดุจรำพัน

ด้วยเดชบุญข้าอภิวันต์

พระไตรรัตนอัน

อุดมดิเรกนิรัตติย

จงช่วยขจัดโศกภัย

อันตรายใดใด

จงดับและกลับเสื่อมสูญ (กราบ)

จุดชมบั้งไฟพญานาคริมฝั่งแม่น้ำโขง

ปรากฏการณ์มหัศจรรย์ “บั้งไฟพญานาค” บมปรินาวอนลิลลิม ทำทายการพิสูจน์
ลูกไฟที่พุ่งขึ้นกลางลำน้ำโขง ในคืนเดือนเพ็ญวันออกพรรษา
ธรรมชาติ...! วิทยาศาสตร์...! หรือ มหาศรัทธาอันแรงกล้า...!
ท่านจะพบกับคำตอบอันเหลือเชื่อที่ทุกคนพิสูจน์ได้ กับปรากฏการณ์มหัศจรรย์นี้
เพื่อสัมผัสบุญบารมี และความประทับใจที่ดั่งมรดกตลอดชีวิต...

“บั๊งไฟพญานาค” ปมปริศนาอันลึกลับ
ท้าทายการพิสูจน์ ลูกไฟที่พุ่งขึ้นกลางลำน้ำโขง
ในคืนเดือนเพ็ญวันออกพรรษา
ธรรมชาติ...! วิทยาศาสตร์...!
หรือ มหาศรัทธาอันแรงกล้า...!
ท่านจะพบกับคำตอบอันเหลือเชื่อ
ที่พิสูจน์ได้ กับปรากฏการณ์มหัศจรรย์นี้
เพื่อสั่งสมบุญบารมี และความประทับใจ
ที่ติดงอมตลอดชีวิต...

ร่วมสนับสนุนโดย

